

întâlniri

decisive

”Dumnezeu a devenit om pentru a întâlni omenirea.

Viața este plină de întâlniri, unele sunt așteptate, iar altele neașteptate, pe unele ni le dorim, iar cu altele ne confruntăm. Fiecare dintre ele ne transformă viața, însă o întâlnire este deasupra tuturor – întâlnirea cu Isus. Întâlnirea cu Isus nu ne lasă niciodată neschimbați, ceea ce ne arată și Roberto Badenas prin întâlnirile decisive ale câtorva persoane cu Isus. Aceste întâlniri vor fi subiectul săptămânii de rugăciune.

Când vei fi terminat de citit va fi rândul tău.”

1. INVITAȚIA

Ioan 1: 43-45

„A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: «Vino după Mine». Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis...”

Text cheie: Ioan 1: 43-51

Călătorii ajung în Betsaida cu speranța că Învățătorul – care se îndreaptă spre Galileea – va rămâne acolo măcar o zi, pentru a-L prezenta locuitorilor cetății lor. Galileeanul este un însoțitor cu spirit aventuros, cu un spirit liber. Abordarea deschisă a învățării este diferită de cea a învățătorilor din locurile acelea. Fiecare propunere pe care o face pare a fi o provocare sau un act de protest. **Pentru El, libertatea nu înseamnă posibilitatea de a face orice vrea, ci mai degrabă ocazia de a alege cea mai bună opțiune.**

Învățătorul aspiră să schimbe lumea, transformând oamenii unul câte unul, ca și cum ar încerca să creeze o nouă ființă umană. Nu este nici naiv, nici nebun. Este la fel de realist ca viața însăși. De aceea Își surprinde ucenicii și le inspiră încredere și respect. El vede diferența dintre a ține prelegeri și a învăța. Învățătorii legii din Israel doresc să predea, însă **cel ce e cu El își dorește în permanență să învețe.**

Este surprinzător că acceptă niște ucenici atât de nepregătiți. El transmite gândul că „în mintea unui neștiutor e întotdeauna loc pentru o idee măreață.”¹ El nu are încredere în învățații snobi și aroganți, incapabili să învețe ceva nou. Le reproșează că au cheia Împărăției lui Dumnezeu, însă nu știu să o folosească și nici nu îi lasă pe alții să o facă.

El nu are nevoie de o sală de clasă pentru a-Și ține lecțiile, nici de templu pentru a Se întâlni cu Dumnezeu. El predă oriunde și oricând – pe drum, printre palmieri și măslini, pe munte – și într-o asemenea manieră încât cei învățați se simt mai aproape de Cer.

Acasă, Andrei și Ioan simt nevoia de a-L urma zi și noapte pe acest Învățător neobișnuit. Școala lui este deschisă tuturor. Nu există săli de clasă și orare, iar singurele manuale sunt revelația și natura. Nu există alte examene sau teste în afara celor presupuse de însăși existența noastră. Nu există diplome de absolvire, pentru că școala vieții nu se termină niciodată.

Entuziasmul acestor ucenici este atât de mare încât le este imposibil să nu împărtășească descoperirea lor prietenilor și familiilor. Andrei îi transmite bucuria sa și fratelui său Simon, prezentându-i-L pe Isus. Vestea se răspândește de la unul la

¹ Oscar Wilde, *The Soul of Man and Prison Writings*, New York: Oxford University Press, 1990, pag. 122.

altul, iar în acest context îl găsește Isus pe Filip. La puțin timp după ce îl vede, cu o privire care trece dincolo de ochi, îi spune „Vino după mine!”

Pare că Isus nu îi vede pe oameni așa cum sunt, ci cum pot fi.

Noul ucenic, fermecat de Isus, aleargă în căutarea prietenului său Natanael. Vrea să îi împărtășească bucuria descoperirii sale. Plin de entuziasm, îi transmite vestea:

„Cred că L-am găsit pe Mesia. E diferit de toți ceilalți învățători.” Filip își exprimă impresia într-o singură frază: Trebuie să fie Cel trimis de Dumnezeu, Cel promis de profeți. Deși oamenii îl cunosc ca „Nazarineanul”, deoarece este fiul lui Iosif, tâmplarul din Nazaret, numele lui este Isus, adică „mântuitorul”.

Natanael răspunde, exprimându-și batjocoritor neîncrederea: „Alt Mesia? Nu crezi că am fost dezamăgiți destul? Poate ieși ceva bun din Nazaret? Cum poți crede într-un «mântuitor» galileean? Cercetează Scripturile și vei vedea că niciodată nu s-a ridicat un profet din Galileea.”

Prejudecata lui Natanael îl rănește pe Filip, un evreu sincer și idealist, însă nu se contrazice cu el, ci apelează la un argument indisputabil:

„Vino să vezi. Ieși de sub smochin și urmează-mă și te vei convinge.”

Natanael îl urmează aproape împotriva voinței sale, iar atunci când se găsește în fața lui Isus dezamăgirea îi este evidentă. Înfățișarea tânărului învățător nu este cea a unui Mesia. Îi este greu și să îl considere un învățător demn de încredere. Pare a fi un simplu călător îmbrăcat sărăcăcios.

Isus îl observă pe Natanael în timp ce acesta se apropie fără tragere de inimă, pe jumătate sceptic. Radiază autosuficiență. Cu un zâmbet ce intrigă, Isus îi spune:

„Tu nu mă consideri a fi nici măcar un evreu bun, însă eu te văd ca pe un adevărat israelit în care nu este viclenie.”

E ca și cum i-ar fi spus „Îmi place sinceritatea ta, însă nu mă bazez pe aparențe.”

Natanael exclamă: „De unde mă cunoști?”

„Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin”, răspunde El. Se ruga; este greu să vezi un tânăr rugându-se – aceștia preferă să se laude că sunt sceptici...

Natanael se înroșește. Simte că nu poate ascunde nimic de privirea scrutătoare a Învățătorului. Acum bănuiește că prietenul său Filip are dreptate. După ce îl observă pe Isus și ascultă afirmațiile Sale clare, ceva divin îl determină să mărturisească: „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!” (Ioan 1: 49).

Isus îi răspunde fericit: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun,

că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului” (Ioan 1: 50-51). Prin aceasta, spunea, de fapt: „Prezența mea vă va aduce în legătură directă cu Cerul.”

„Îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se” ne amintesc de scara lui Iacov de la Betel, atunci când fugea de acasă, copleșit de amenințările fratelui său Esau. Pentru Iacov, Betel a fost „casa lui Dumnezeu” și „poarta cerului”. Pentru Natanael a fost smochinul. În ceea ce ne privește, orice loc în care îl căutăm pe Dumnezeu este Betelul nostru: „casa lui Dumnezeu” și „poarta cerului”. Natanael a putut spune: „Isus m-a văzut sub smochin, și El știe despre mine mai mult decât știu eu însumi, mai mult decât ar putea descoperi orice sesiune de psihanaliză”, iar noi putem spune același lucru.

Adevărul este că învățătorul are abilitatea rară de a vedea dincolo de înfățișare. Poate simți prezența divină în ființa umană și prezența cerului în rutina zilnică. Cu El, învățăm să privim cu alți ochi lucruri vechi și să nu ne mai uităm la lucrurile noi cu aceiași ochi. Abilitatea Sa de a iubi Îi permite să întrezărească fluturi strălucitori în cele mai urâte omide și sfinți admirabili în păcătoși lipsiți de valoare. Așa s-a întâmplat în cazul lui Natanael, și așa se poate întâmpla și în cazul nostru.

Unii profesori învață ghidându-și elevii așa cum sunt ghidați caii: pas cu pas. Alții îi învață dezvoltând ceea ce e bun în fiecare ucenic. Noul Învățător folosește ambele metode: Își ghidează ucenicii pas cu pas și îl motivează pe fiecare în parte.

După ce Îl întâlnesc pe Isus, acești tineri au o nouă perspectivă. Ei devin purtători de cuvânt ai Învățătorului neobișnuit care transformă bărbați și femei în oameni noi, cu un potențial incredibil.

Admirăm realizările și caracterele mărețe. Toți avem vise mărețe, însă majoritatea dintre noi sfârșim prin „a fi doar încă unul, asemenea multor alora”.

Dificultățile economice, ignoranța, nedreptatea, dificultățile în a studia sau în găsirea unui loc de muncă pot duce la diminuarea optimismului și idealismului adolescenței. Maturitatea este complicată, iar mulți renunță, evitând realitatea și trăind vieți monotone și convenționale. Inerția ne forțează să mergem mai departe deși mulți dintre noi ar putea ajunge la excelență.

Isus merge mai departe decât alți învățători. El predică un mod simplu de a trăi, stabilește idealuri înalte și învață o filosofie profundă a existenței noastre. Caracterul Său radiază „simțământul unei puteri ascunse, dar care nu putea fi în totul acoperită”.² Vrajmașii lui mărturisesc: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta!” (Ioan 7: 46). **El le cere să fie „desăvârșiți” (Matei 5: 48), adică să își atingă potențialul maxim cu puterea harului divin!**

² Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 137.4

Tânărul Isus, care și-a petrecut tinerețea ca tâmplar, construind case, și cultivând pământul, este acum hotărât să construiască o lume mai bună folosind unelte noi de cultivare a roadelor din inima noastră atât pentru viața de acum, cât și pentru eternitate.

Lui nu îi place modul în care cea mai mare parte a poporului Său își trăiește viața spirituală, însă nu îl abandonează, ci începe să construiască o comunitate pe care o numește „biserica” Sa. Vrea să învețe practicarea religiei adevărate: „să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1: 27). Cu alte cuvinte, **un bun credincios este acela care trăiește în comuniune cu Dumnezeu și îi tratează pe ceilalți cu empatia și solidaritatea cu care ar vrea să fie tratat el.**

Natanael l s-a adresat numindu-L „Rabbi”, adică Învățătorul meu. Deși pe fruntea și pe mâna Sa stângă nu se pot vedea *tephillin* sau filacterii, spiritualitatea Sa este autentică: **El îl învață să gândească, să fie, să trăiască și, în consecință, să trăiască în comunitate, adică să iubească:³ ființele umane, pe Dumnezeu și Cuvântul Său.** Le cere să mediteze în viața de zi cu zi, să își disciplineze mintea și trupul, să găsească plăcere în munca lor, să își îndeplinească datoriile și să respecte toți oamenii.

Învățătorul știe cum să umple de entuziasm, să corecteze cu tact, să motiveze, și o face cu răbdare, fermitate și dragoste. Prin intermediul istorisirilor, imaginilor și exemplului Său, El îl învață cum să înțeleagă Scriptura, cum să vadă realitatea, cum să asculte natura, cum să trăiască cu demnitate și fără teamă de moarte. El îl învață să se roage inteligent, să ierte, să sufere înainte de a cauza suferință altuia. Cu alte cuvinte, **El îl învață cum să trăiască o viață care transformă lumea din jurul lor într-una mai bună.**

Viețile lui Ioan, Andrei, Simon, Filip și Natanael vor reflecta viața Învățătorului lor, transformând viețile lor în unele excepționale. Ei trebuie doar să Îl urmeze pe măsură ce înaintează pe acel drum abrupt și încântător care îi conduce de la lumea de jos, a mediocrității umane, la înălțimile tărâmului divin.

Și ei vor urma calea Sa atât de îndeaproape încât membrii grupului lor care devine din ce în ce mai mare vor fi cunoscuți ca „cei care umblă pe Cale”.

³ cf. Enrique Rojas, *Vive tu vida [Live your life]*, Madrid: Temas de Hoy, 2013, pag. 83.

Idei principale

„Învățătorul aspiră să schimbe lumea, transformând oamenii unul câte unul, ca și cum ar încerca să creeze o nouă ființă umană.”

„Un bun credincios este acela care trăiește în comuniune cu Dumnezeu și îi tratează pe ceilalți cu empatia și solidaritatea cu care ar vrea să fie tratat el.”

Ellen G. White

„După cum floarea se întoarce după soare pentru ca razele lui strălucitoare să poată ajunge la desăvârșirea frumuseții și simetriei ei, tot astfel și noi să ne întoarcem spre Soarele neprihănirii, pentru ca lumina cerului să lumineze asupra noastră, iar caracterul nostru să se dezvolte asemenea caracterului Domnului Hristos” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, pag. 68.2).

Întrebări

1. „Pentru El [Isus], libertatea nu înseamnă posibilitatea de a face orice vrea, ci mai degrabă ocazia de a alege cea mai bună opțiune.” Ești de acord cu această definiție a libertății? De ce?
2. În loc să zăbovească asupra aspectelor de natură teologică, Filip îl invită pe Natanael să Îl întâlnească el însuși pe Isus („Vino și vezi”). Ce putem învăța de aici despre cum să ne împărtășim credința și cum să Îl prezentăm pe Isus prietenilor și membrilor familiei care nu îl cunosc?
3. În Matei 5: 48 Isus ne cheamă să fim perfecți. Roberto Badenas explică această chemare ca fiind o invitație de a ne „atinge potențialul maxim, prin puterea harului divin”. Pentru tine, ce înseamnă această chemare la „perfecțiune”? Cum putem fi „oameni excepționali” în această lume? Dă unul sau două exemple.
4. „Prin chemarea lui Ioan, a lui Andrei și a lui Simon, a lui Filip și a lui Natanael, a început întemeierea bisericii creștine” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 141.2). Cuvântul „biserică” (gr. *ekklesia*) înseamnă adunare a unor oameni care au acceptat o invitație (Matei 16:18). Pentru tine ce este biserica? Care sunt sau care ar trebui să fie caracteristicile ei?
5. Citește Iacov 1: 27. În ce constă adevărata religie („pură și neîntinată”)? Cum trăiești sau cum poți trăi adevărata religie atât la nivel individual, cât și ca biserică?

Provocare

Pastorul Badenas rezumă învățătura lui Isus ca însemnând trăirea unei vieți „care transformă lumea din jurul ei într-una mai bună.” Gândește-te cum îți poți folosi cuvintele, timpul, talentele, muzica, contul de Facebook sau Instagram, abilitățile sportive, etc. pentru a face din această lume un loc mai bun. Pune-ți ideile în aplicare în următoarele 21 de zile (nu uita că un obicei se dobândește în 21 de zile).

Aprofundează

- Ioan 1: 43-51
- 2 Corinteni 5: 17-21
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 14 „Noi am găsit pe Mesia”, pag. 132-143.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 2 “The Invitation”.
- Răspunsul la întrebări despre Isus precum „«De ce cred credincioșii că mântuirea este prin Hristos?» și altele similare precum «voi cine spuneți că sunt?» este individual [...], pentru că răspunsul poate veni doar în urma unei experiențe personale netransferabile: experiența întâlnirii.” (Martín Gelabert, *Salvación como humanización [Mântuirea ca proces de umanizare]*, Madrid: Ediciones Paulinas, 1985, pag. 13).
- „... adevărurile deosebite pentru zilele noastre nu se găsesc la cei investiți cu autoritate ecleziastică, ci la bărbații și femeile care nu se socotesc prea învățați și nici prea înțelepți ca să mai creadă în Cuvântul lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 79.1).
- iCOR: www.icor.church. iCOR este o metodă folosită de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru dezvoltarea unei biserici orientate spre valori, având la bază 10 astfel de valori: conectare, grijă, implicare, închinare, învățare, slujire, reconciliere, mentorat, instruire și conducere.

2. NUNTA

Ioan 2: 1-2

„A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea. Mama lui Isus era acolo. Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Lui.”

Text cheie: Ioan 2: 1-11

În micul sat Cana din Galileea are loc o nuntă. În aer se simte entuziasmul. Pentru tânăra pereche, rude și prieteni, este unul dintre cele mai importante evenimente din viață. Sunt atât de fericiți încât invită chiar și simpli trecători.

Printre oaspeți se numără Maria, Isus – care încă mai este cunoscut ca ”tâmplarul din Nazaret” sau „fiul Mariei” – și câțiva dintre ucenicii Săi, care deja Îl numesc Rabbi.

Învățătorul a venit pentru a aduce „viața din belșug” și se simte fericit la acest ospăț. [Dacă visul lui Dumnezeu este să ne ofere fericirea veșnică, El nu poate să nu ne dorească fericirea și aici și acum.](#)

Ceremonia de nuntă este scurtă și simplă. Prietenii mirelui au ridicat un *chuppah*⁴ alb pe care femeile l-au împodobit cu flori. Mireasa stă pe ceea ce reprezintă tronul, în dreapta locului de onoare pregătit pentru mire. Ea așteaptă îmbrăcată în veșmântul de nuntă și poartă bijuterii strălucitoare de aur – care pot fi ale ei, sau pot fi împrumutate. Este chiar imaginea descrisă în Psalm: „împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir” (Psalm 45: 9).

Atunci când mirele vine împreună cu alaiul său, acesta ridică vălul fecioarei. Abia și-a mai văzut mireasa de la logodnă încoace. Ea îl înconjoară de șapte ori înainte de a se așeza din nou în locul de onoare.

Acum este timpul pentru *kiddushin* – ceremonia de oferire a inelului – însoțit de legăminte și jurăminte. Tinerii se dau și se dedică unul altuia. În tăcere, mirele, complexat de emoție, îi spune miresei: „Te-ai consacrat mie, iar eu ție, cu acest inel, în conformitate cu legea lui Israel”. Mireasa răspunde: „Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu” (Cântarea cântărilor 6: 3). Imediat după aceasta, mirele semnează *ketubah* – sau contractul prenupțial – document în care sunt specificate obligațiile celor doi. El îl citește în auzul tuturor și îl înmânează miresei spre păstrare. De acum cei doi sunt relaxați și ascultă împreună cele șapte binecuvântări ceremoniale, rostite de rabin sau de un membru mai în vârstă al familiei unuia dintre ei.

⁴ N.tr. baldachinul sub care stau mirele și mireasa în timpul ceremoniei

„Binecuvântat să fie Cel ce a creat ființele umane după chipul și asemănarea Sa și care S-a îngrijit de înmulțirea și fericirea lor...

[L] [SEP] Binecuvântat să fie Creatorul mirelui și al miresei,

[L] [SEP] al bucuriei și sărbătorii,

[L] [SEP] al distracției și veseliei,

[L] [SEP] al plăcerii și încântării,

[L] [SEP] al dragostei și fraternității,

[L] [SEP] al păcii și prieteniei...

- Doamne, permite acestui cuplu să fie fericit, după cum Tu ai făcut ca ființele create de Tine să fie fericite în Grădina Edenului.”

Binecuvântările culminează cu o rugăciune finală în care se unesc toți cei prezenți: „Binecuvântat să fii Tu, Adonai, Dumnezeu nostru, Împărat al Universului, Creator al rodului viei. Pentru că nu există plăcere fără vin...” Cei doi beau câte o înghițitură de vin din aceeași cupă de lut. Apoi mirele o aruncă la pământ și o sparge cu piciorul pentru a nu uita cât de fragilă este fericirea.

Ritualul se încheie în aplauze, în timp ce toată lumea cântă *Mazal tov* pentru a-i ura cuplului fericire. Muzicienii cântă la flaut, la tobă și la tamburină...

Mirele și mireasa privesc acum emoționați și nerăbdători unul la celălalt, deoarece a venit timpul să fie singuri. Trebuie să se retragă fără întârziere în dormitor pentru a-și consuma căsătoria. Miresei îi este dedicată binecuvântarea Rebecăi, intonată de femei:

„Sora noastră, fie să ajungi mama a mii de zeci de mii și fie ca sămânța ta să stăpânească cetățile dușmanilor lor” (Geneza 24: 60, NTLR).

Mirele este binecuvântat de oameni: „Să o facă Domnul pe femeia care intră în casa ta ca pe Rahela și ca pe Lea care, împreună, au zidit Casa lui Israel! Să-ți sporească puterea în Efrata și să-ți facă un nume în Betleem! Fie familia ta, prin urmașul pe care ți-l va da Domnul din această tânără, ca familia lui Pereț care i s-a născut lui Iuda din Tamar” (Rut 4: 11-12, NTLR).

Toată lumea așteaptă să fie arătat cearșaful ca dovadă a consumării căsătoriei pentru a evita posibilele obiecții, după care începe ospățul.

E timpul pentru a mânca, a bea, a vorbi, a cânta, a dansa...

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Servitorii devin neliniștiți. Maria, fiind apropiată de miri, află ce este pe cale să se întâmple. Aceasta se apropie de Isus și îi spune:

„Nu mai au vin.”

La țară, nunțile au loc de obicei toamna, după strângerea recoltei și culesul viei, atunci când vinul abundă. Lipsa vinului este semn al sărăciei sau al unei provizii suficiente. Terminarea vinului este considerată a fi o problemă gravă, deoarece băutura este considerată a fi un element esențial al ospățului.

În Biblie, vinul reprezintă adesea bucuria. Este plăcerea și viața. Dacă s-a terminat vinul se termină și ospățul. Este un semn rău deoarece acesta este un simbol al binecuvântării.

Ar fi o tragedie să se anunțe că s-a terminat vinul. Lipsa vinului este considerată o ofensă inacceptabilă. Într-adevăr, deși duc lipsă de vin, nu vor duce lipsă de batjocuri. Cei doi proaspăt căsătoriți vor da vina unul pe celălalt și pe părinții fiecăruia în parte. Bucuria se va transforma în amărăciune, iar atmosfera idilică va dispărea. Din fericire, nunta din Cana nu s-a sfârșit așa deoarece a existat o persoană care a remediat situația.

Istoria este reprodusă astăzi în viețile a numeroase cupluri. Un bărbat și o femeie se iubesc și decid să construiască o viață împreună. Se așteaptă să fie fericiți. Își exprimă dragostea prin grijă, gesturi afectuoase și daruri. Până când, într-o clipă... ceva esențial dispăre. Nimeni nu ar trebui să uite de cupa goală pe care soțul a spart-o. Rezervele de fericire pregătite de cei doi, asemenea rezervelor de vin din Cana, nu sunt ineputabile.

În viață există momente în care "nu mai e vin". Sănătatea, serviciul, banii, răbdarea, farmecul, dorința de a rămâne împreună dispar. După cum s-a întâmplat și la nunta din Cana, mai întâi este servit vinul cel bun, urmat de cel mai puțin bun până când nu mai rămâne nimic. Entuziasmul și atenția se împrăștiează până când într-o zi se epuizează. Ceea ce a început cu dragoste și săruturi se sfârșește în indiferență, epuizare sau chiar despărțire.

Nu putem trăi la nesfârșit din propriile rezerve. Proviziile noastre de dragoste și de înțelegere sunt limitate. Dacă nu le completăm, rațiile din cămara noastră se epuizează, și tot așa se întâmplă și cu afecțiunea dacă nu este reînnoită.

La nunta din Cana sunt descoperite **trei secrete** care contribuie la rezolvarea primei probleme cu care se confruntă cuplul. Cele trei sunt esențiale și în zilele noastre pentru a avea un cămin fericit.

Primul: cuplul **L-a invitat pe Isus**. Prezența lui Isus face posibile binecuvântările care abundă în El. Doar El, care este Dragoste, poate să creeze dragoste. Atunci când îl avem ca oaspete permanent în casa noastră, El va crea dragoste și fericire chiar și în cele mai rele circumstanțe.

Maria – care își cunoaște bine Fiul – dezvăluie un al doilea secret. Alarmată de perspectiva unei petreceri care să se transforme într-un fiasco, ea Îi cere ajutorul lui Isus – „Nu mai au vin” – după care le spune încrezătoare servitorilor:

„Să faceți orice vă va zice” (Ioan 2: 5).

Este o soluție înțeleaptă pentru o situație gravă. Atunci când suntem dispuși să facem orice spune Isus, nu suntem departe de soluția la problema noastră. Ioan relatează ceea ce s-a întâmplat: „acolo erau șase vase de piatră” (Ioan 2: 6), fiecare cu o capacitate de aproape 100 de litri, de tipul vaselor folosite de evrei pentru ceremoniile de purificare.

Isus le-a spus slujitorilor:

„Umpleți vasele cu apă.”

Ei le-au umplut până sus.

„Scoateți acum și aduceți nunului”, le-a spus Isus (Ioan 2: 7-8).

Servitorii au făcut ce li s-a spus. Nunul a gustat apa transformată în vin fără a ști de unde provenea, după care l-a chemat pe mire deoparte și i-a spus:

„Orice om pune la masă întâi vinul cel bun și, după ce oamenii au băut bine, atunci îl pune pe cel mai puțin bun, dar tu ai ținut vinul cel bun până acum” (Ioan 2: 10).

Ce surpriză pentru tânărul soț, care nu știa că avusese o problemă! Ce surpriză pentru cei care văzuseră minunea! Ce surpriză pentru ucenicii Săi! Prima inițiativă publică a învățătorului lor, prima Sa minune a fost să binecuvânteze un cuplu și să facă o mare minune pentru binele întregii familii! Atunci când ospățul este pe punctul de a se transforma într-un fiasco din cauza lipsei vinului, Isus le completează rezerva de vin, iar ospățul este un succes.

Cel de-al treilea secret este dezvăluit de Învățător, când spune:

„Scoateți acum și duceți nunului.”

Isus știe că avem nevoie de mai multă dragoste decât merităm. Dacă vrem să îi facem fericiți pe cei dragi, să nu așteptăm până când cupa așteptărilor lor se golește și însetează. Trebuie să îi servim imediat, fără întârziere.

Atunci când ne confruntăm cu o criză, nu trebuie să tergiversăm, așteptând ca problema să se rezolve de la sine. Atunci când relația cu persoana iubită este într-o situație critică și nimeni nu face nimic pentru a ieși din ea, încercă să o rezolvi chiar tu. **Relațiile de calitate – indiferent dacă vorbim despre căsătorie sau despre prietenie – sunt construite și întărite atunci când dai tot ce ai mai bun în fiecare zi prin fapte de slujire, atunci când celălalt are nevoie de ele. Dragostea este dorința de a-l face pe celălalt fericit. A amâna înseamnă a-ți asuma riscul că vor încerca să își astâmpere setea din altă fântână. Atunci când e nevoie de sfatul, îmbrățișarea,**

sărutul sau gestul tău de afecțiune, oferă-l fără întârziere pentru că mâine poate fi prea târziu.

Acum că ospățul s-a încheiat, lecția învățată de ucenici este clară: **când viața devine dificilă și rezervele de vin se epuizează, Dumnezeu are aceeași putere pe care a avut-o în Cana – oriunde te-ai afla. El are soluții pe care noi nici nu ni le putem imagina pentru situațiile fără scăpare în care ne găsim.** Atunci când începem să vedem fundul vaselor noastre goale, El le poate umple până când dau pe dinafară. Ceea ce ar fi putut fi o lună de fiere se va transforma în prima zi a unei noi vieți.

Idei principale

„Dacă visul lui Dumnezeu este să ne ofere fericirea veșnică, El nu poate să nu ne dorească fericirea și aici și acum.”

„Dragostea este dorința de a-l face pe celălalt fericit.”

Citat Ellen G. White

„[Isus] se bucura de scenele de fericire nevinovată și, prin prezența Lui, a aprobat adunările de societate. Nunta la iudei era o ocazie impresionantă și bucuriile ei nu erau neplăcute pentru Fiul omului. Luând parte la nuntă, Isus a onorat căsătoria ca pe o instituție divină” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 150.5).

Întrebări

1. Ești de acord cu afirmația: „Învățătorul a venit pentru a aduce «viața din belșug»? Dacă visul lui Dumnezeu este să ne ofere fericirea veșnică, El nu poate să nu ne dorească fericirea și aici și acum”? În viața noastră zi cu zi, ce înseamnă că Isus a venit să ne dea „viața din belșug” (Ioan 10:10)?
2. Ești surprins că prima minune a lui Isus a fost nunta din Cana? Cum ți-o imaginezi? Ce spune această minune despre Isus și interesul Său pentru lucrurile comune din viața noastră?
3. În relatarea minunii de la nunta din Cana, autorul identifică trei secrete pentru a avea succes în relații. Care sunt acestea? Ce părere ai cu privire la aceste trei secrete?
4. „Dragostea este dorința de a-l face pe celălalt fericit.” Tu cum ai defini dragostea?
5. În fiecare relație apar momente dificile, așteptări neîmplinite și inimi zdrobite. Ce pași poți urma pentru a avea grijă de relațiile tale și a rezolva posibilele conflicte, atât în viața personală cât și în cadrul bisericii?

Provocare

Gândește-te la relațiile pe care le ai – cu părinții, frații, iubitul, soțul, sau prietenii tăi... În prezent, ai vreun conflict cu vreunul dintre ei? Au apărut neînțelegeri sau pur și simplu relația s-a răcit?

Dacă răspunsul tău este da, nu mai aștepta: fă primul pas și dedică această săptămână găsirii unei soluții. Amintește-ți textul lui Pavel: „Dacă este posibil, atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii!” (Romani 12: 18, NTLR).

Dacă răspunsul tău este nu, gândește-te ce poți face în această săptămână pentru a le sluji la cel puțin două persoane care sunt importante pentru tine.

Aprofundează

- Ioan 2: 1-11
- 1 Corinteni 13
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 15 „La nunta din Cana”, pag. 144-153.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 4 “The Wedding”.
- O persoană care a trecut prin dificila experiență a unei despărțiri a scris următoarele: „Ah, dacă aș fi știut că pasiunea este doar un sentiment și că dragostea este o decizie! Dacă aș fi știut că ceea ce doream să primesc de la alții este ceea ce ar fi trebuit să ofer. Dacă aș fi știut că seceri doar ce ai semănat. Dacă aș fi știut că dragostea, asemenea unei plante delicate, poate muri de sete lângă o fântână... Dacă aș fi știut că cea mai lungă distanță dintre doi oameni este în același pat. Dacă aș fi știut că pasiunea este schimbătoare în timp ce dragostea este puternică și răbdătoare, capabilă să înflorească la nesfârșit atâta timp cât este udată și îngrijită. Ah, dacă aș fi știut...!”
- „La atingere iubirii cu toții devenim poeți.” (Platon).⁵

⁵https://continuingstudies.stanford.edu/coursework/document/1921/?f=20142_POET18_Syllabus.pdf

3. ÎMBRĂȚIȘAREA

Marcu 1: 40-42

„A venit la El un lepros, care s-a aruncat în genunchi înaintea lui, Îl ruga și-i zicea: «Dacă vrei, poți să mă curățești.» Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: «Da, voiesc, fii curățit!» Îndată I-a lăsat lepra și s-a curățit.”

Text cheie: Marcu 1: 40-45

Toată lumea îl consideră a fi întruchiparea morții. Cu toate acestea, refuză să își pierdă speranța. Nicio altă boală nu îl reduce pe om la o stare atât de cruntă și de repulsivă pentru un timp atât de îndelungat.⁶

Sentința preotului a fost fără drept de apel: „Lepră!” Dar asta nu e tot. Obligat să renunțe la viața sa, i-a fost interzis accesul în casa sa, în sânul familiei și a poporului său; a fost condamnat să treacă prin „cimitirul leproșilor...” Același lucru se întâmpla și în Evul Mediu. Preotul – îmbrăcat în straie preoțești și cu crucifixul în mână – îl conducea pe lepros în biserică și realiza o slujbă funerară. Din acel moment, bolnavul era considerat mort... Trebuia să poarte o mantie neagră și să trăiască într-un adăpost pentru leproși.⁷

Lepra crea teroare. În funcție de tipul de lepră, ulcerațiile îi „rodeau” mâinile și picioarele, care în cele din urmă cădeau. Trupul murea treptat. Leprosul era dezgustător atât pentru alții cât și pentru sine.

Acum trebuie să învețe să accepte – deși nu reușește să înțeleagă de ce – că ceea ce îi acoperă pielea este, de fapt, un blestem, un blestem care este un mister pentru el. Este un blestem care până acum a trecut neobservat și nesuspectat de ceilalți. Acum însă, toți pretind a-l vedea atât de clar. Acest verdict a marcat un moment de cotitură în viața lui. A devenit începutul unei noi alte vieți în care a încetat să mai fie el însuși și a devenit un lepros. Cei care îl întâlnesc își ascund fața, iar unii fug chiar și de umbra lui.

Împotriva tuturor așteptărilor, leprosul din evanghelie fuge din „lumea morții” pentru a găsi eliberare – chiar și numai pentru câteva ore – aruncând o privire în lumea celor vii și sperând că va avea loc un miracol.

Sentimentul că dintr-o dată a devenit o amenințare pentru ceilalți doare mai mult decât noua sa condiție de lepros, care în realitate nu îi cauzează durere. Suferă pentru că se simte exclus din lumea aceasta în care nu se va mai putea întoarce niciodată. Moartea oribilă care îl așteaptă este mai puțin înspăimântătoare decât

⁶ E. W. G. Masterman, citat în William Barclay, *The New Daily Study Bible: The Gospel of Marcu*, Edinburgh: Saint Andrews Press, 2001, pag. 48.

⁷ Vezi William Barclay, *The New Daily Study Bible: The Gospel of Marcu*, Edinburgh: Saint Andrews Press, 2001, pag. 50-51.

viața de paria pe care o trăiește deja. Nu mai este o „persoană” pentru nimeni, ci este un lepros. Cu toate acestea, amintirile sale sunt încă legate de locuri în care acum îi este interzis să intre și de oameni pe care încă îi iubește. Ei încă îl mi păstrează în amintirile lor dintr-o realitate trecută, o realitate care acum pare de necrezut.

Tortura trupului care se descompune este însoțită de suferința cauzată de căutarea răspunsului la întrebări precum: „Pentru ce greșeală plătesc? Ce am făcut pentru a merita o asemenea soartă? Cum este posibil ca Cerul să trimită așa ceva peste mine?” Respingerea socială și emoțională sunt însoțite de marginalizarea socială. Și el se crede blestemat de Dumnezeu.

Lumea, fața și trupul i s-au schimbat. Lipsit de tot ceea ce îi aparținea, în adâncul sufletului refuză să renunțe la visurile sale. Se ferește să își imagineze cum i-ar fi fost viața, dar...

În singurătatea dureroasă a profunzimii sufletului său, nu poate renunța la speranța de a redeveni cine a fost odată, de a fi acceptat din nou. Așteaptă cu dor ziua în care îi va putea îmbrățișa pe cei care la despărțire nu au îndrăznit să îl atingă. De atunci, din când în când, de la adăpostul întunericii, îi zărește pe unii dintre ai lui pe străzile orașului. Atunci își acoperă fața pentru a nu fi la rândul lui recunoscut.

Când cineva se apropie, strigătul „Necurat! Necurat!” întrerupe tăcerea. Uneori trecătorii îi atuncă din caruțele lor un obol, o bucată de pâine uscată sau resturile de mâncare rămase de la câini. Apoi se aruncă cu fața la pământ și, dacă reușește să primească vreun pic de mâncare, își ridică mâinile spre cer binecuvântându-i pentru dar. Dacă vreun lepros se apropie prea mult de călăreți sau de căruță, este întâmpinat cu lovituri de biciușca ce îi lovește spatele și mâinile.

Se apropie timpul pentru recoltarea roadelor. Se ascunde printre știuleții de porumb și vede zburând un stol de vrăbii. Recunoaște cu ușurință păsările folosite în ceremonia de curățire a leproșilor. Calea spre adăpost se îndepărtează de cele pe care trec oamenii și animalele. Leprosul înaintează încet. Și-a pierdut deja câteva degete, iar pe cele rămase nici nu și le mai simte.

A auzit despre minunile Învățătorului, iar de o vreme urmărește cu interes tot ce face acesta. Astăzi, în sfârșit îl vede și se hotărăște să îl abordeze.

Leprosul știe că Isus a vrut să curățească templul de vânzători, însă nu a auzit niciodată că ar putea curăți și lepra. Cu toate acestea, [pare a dori să se apropie de cei considerați a fi cel mai departe de Dumnezeu: cei doborâți, cei excluși, cei abandonați, cei blestemați](#). Cei pierduți îi inspiră cea mai sinceră afecțiune; aceștia sunt oameni care nu îndeplinesc criteriile pentru a fi considerați curați, fie că sunt vinovați sau nu.

Învățătorul înaintează sub privirile înspăimântate ale celor care Îl înconjoară. Ca și când i-ar cunoaște gândurile, este hotărât să îl întâlnească pe lepros. Isus știe că dragostea este mijlocul prin care ne putem apropia de ceilalți fără teamă – atât de inima celor mai nefericiți, cât și de inima lui Dumnezeu.

Leprosul nu ezită. Acesta descoperă în privirea Învățătorului un magnet care îl atrage spre El. Se îndreaptă spre Isus, cade pe genunchi și îi spune: „Dacă vrei, poți să mă curățești.” (Marcu 1: 40).

Învățătorul se apropie de el și... îl atinge sau, **mai degrabă îl îmbrățișează. El îl atinge pe cel de neatins fără nicio urmă de teamă.** Îmbrățișarea precede vindecarea unui trup plin de ulcerații, mutilat și respingător. Dacă l-ar fi vindecat de la distanță, i-ar fi întărit leprosului impresia că este respingător și dezgustător, așa cum o fac toți ceilalți oameni.

Învățătorul cunoaște legile; dacă atinge un lepros devine necurat. **Însă Isus nu numai că nu se teme de risc sau de reguli, ci El știe că acest om are nevoie atât de vindecare cât și de îmbrățișarea lui Dumnezeu.** Trebuie să ne simțim acceptați, prețuiți, iubiți, și chiar îmbrățișați. Este foarte dificil să ne dezvoltăm o personalitate echilibrată și puternică dacă ne lipsește stima de sine; aceasta este transmisă în mod eficient doar prin contact fizic.

Odată vindecat, Isus îl trimite să împlinească cerințele legii ceremoniale pentru curățire. **Îi spune să se înfățișeze în fața preotului din templu înainte de a se răspândi zvonul că a fost vindecat de Isus. Astfel, fără prejudecăți, preotul îl va declara curat, iar el va fi din nou acceptat de familie și comunitate.**

Învățătorul îl avertizează să nu spună cine l-a vindecat, însă îi cere imposibilul. Este ca și cum i-ai spune soarelui să nu mai strălucească.

Fostul lepros aleargă la templu pentru a fi declarat vindecat. Își face loc printre sclavii care trag după ei măgari ce își cară poverile și prostituatele care strigă în apropierea barăcilor soldaților romani. În cele din urmă ajunge în atrium, de unde își va cumpăra darul, din colțul păsărilor dedicate jertfelor pentru femei care au născut sau jertfelor pentru leproșii vindecați...

După ce și-a adus darul, leprosul este din nou acceptat în lumea celor sănătoși.

Ținând strâns la piept dovada curăției lui, aleargă acasă pentru a-și îmbrățișa soția, copiii, părinții și frații, pentru a-și continua viața de acolo de unde nedreptățile lumii i-au întrerupt-o. În sfârșit este din nou el însuși. **Fiind martor al atingerii harului, el este conștient că este o persoană nouă, cu o libertate chiar mai mare decât înainte, deoarece Dumnezeu dorește ca el să fie liber asemenea păsărilor care zboară deasupra câmpurilor.**

Însă acum Isus este cel care trebuie pus în carantină. Întâlnirea Sa cu leprosul a avut loc într-un loc public, iar numeroși oameni L-au văzut îmbrățișându-l. Ca urmare, Învățătorul nu are voie să intre în orașe timp de 40 de zile, asemenea suspecților de lepră. Prin exemplul Său, Isus ne învață să dăm tot ce avem, nu doar resturile, să luptăm pentru dreptate, nu să ne mulțumim oferind puțin ajutor, să îi restaurăm demnitatea și să îl reintegrăm pe cel marginalizat. Isus a venit în această lume pentru a vindeca și a salva chiar dacă nimeni – nici chiar ucenicii Săi – nu înțelege de ce a trebuit să îmbrățișeze pe leprosul cel respingător.

Idei principale

„[Isus] pare a dori să se apropie de cei considerați a fi cel mai departe de Dumnezeu: cei doborâți, cei excluși, cei abandonati, cei blestemați.”

„Prin exemplul Său, Isus ne învață să dăm tot ce avem, nu doar resturile, să luptăm pentru dreptate, nu să ne mulțumim oferind puțin ajutor, să îi restaurăm demnitatea și să îl reintegrăm pe cel marginalizat.”

Citat Ellen G. White

„Fiecare act săvârșit de Hristos în lucrarea Sa avea o țintă larg cuprinzătoare. Aceasta cuprindea mai mult decât părea la prima vedere. Așa era și în cazul leprosului. În timp ce Isus îi ajuta pe toți aceia care veneau la El, dorința Lui era să le dea o binecuvântare și acelor care nu veneau” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 265.1).

Întrebări

1. Ce îi poate face pe cei din jurul tău să se simtă lăsați pe dinafară sau ignorați, asemenea leprosului? Cum poți evita aceste atitudini?
2. Ce putem învăța despre harul lui Dumnezeu din experiența leprosului? Cum îl abordează Isus pe lepros?
3. Cum putem noi – în calitate de biserică și fiecare în parte – să îi facem pe ceilalți să se simtă „acceptați, prețuiți, iubiți și chiar îmbrățișați”? De-a lungul următoarelor săptămâni, pune în practică unele dintre aceste propuneri.
4. De ce crezi că Isus i-a spus leprosului să nu spună nimănui cine l-a vindecat? Ce putem învăța din faptul că acesta nu a putut să tacă?
5. „Isus... trebuie pus în carantină... numeroși oameni L-au văzut îmbrățișându-l [pe lepros]. Ca urmare, Învățătorul nu are voie să intre în orașe timp de 40 de zile, asemenea suspecților de lepră.” Cum te afectează faptul că Isus a dat totul pentru noi? Cum te inspiră exemplul Lui?

Provocare

Gândește-te la o persoană din jurul tău care ar putea să nu se simtă în largul ei, sau să se simtă marginalizată, respinsă sau pur și simplu singură. Trimite-i un mesaj în această săptămână, roagă-te pentru ea și invit-o să facă ceva împreună cu tine sau cu grupul tău de prieteni.

Aprofundează

- Matei 8:2-4; Marcu 1:40-45; Luca 5:12-28.
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 27 „Poți să mă curățești”, pag. 262-271.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 7 “The Embrace”.
- Lepra era cea mai de temut boală din acele timpuri. Vezi ce măsuri trebuia să se ia împotriva leprei în Levitic 13: 1-3, 45-46.
- William Barclay, *The New Daily Study Bible: The Gospel of Marcu*, Edinburgh: Saint Andrew Press, 2001, pag. 48-52.

4. PRIVIREA

Ioan 9: 1-3, 6-7, 14, 25

„Când trecea, Isus a văzut un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebat: «Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?» Isus a răspuns: «N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu...» După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta și i-a zis: «Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului.» El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzând bine... Și era o zi de Sabat când făcuse Isus tină și-i deschisese ochii... «Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd.»”

Text cheie: Ioan 9

Un tânăr orb din naștere cerșește în apropierea templului din Ierusalim. Isus se oprește și se uită cu milă în ochii nefericitului. Ucenicii profită de ocazie pentru a întreba ceva ce le preocupă mințile tinere: care este legătura dintre suferință și responsabilitate personală?

„Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9: 2).

Pe lângă neșansa de a fi orb, suferă și pentru că i se spune că este vina lui sau a părinților săi. Este conștient că boala sa provoacă mai degrabă condamnarea decât mila oamenilor.

Lipsiți de sensibilitate, ucenicii se gândesc mai degrabă la satisfacerea propriei curiozități, ignorându-l pe sărmanul orb. **Atât orbul cât și cei care îl înconjoară trăiesc închiși într-un cadru marcat de religie și dreptate.** În cadrul spiritual în care au crescut, orice neșansă avea o cauză și un vinovat: boala, malformațiile, seceta... Au învățat că „trebuia să se facă dreptate” prin găsirea vinovaților. Au uitat că la „vină” contribuiau, de obicei, mai multe circumstanțe.

Atât ucenicii cât și orbul sunt familiarizați cu explicațiile rabinilor.

Plecând de la ideea că Dumnezeu „pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam” (Exod 20: 5), întotdeauna au auzit că copiii suferă din cauza păcatelor părinților lor și că chiar și gândurile mamei însărcinate lasă urme asupra moralei copilului.

Fariseii erau familiarizați cu bolile cu transmitere sexuală. Era posibil ca tânărul să se fi născut orb din cauza părinților săi. Saducheii, cu o viziune deterministă asupra omniscienței și dreptății divine, considerau că un copil se poate naște orb ca pedeapsă pentru păcatele pe care le va comite la maturitate. Fiind convinși că nu există viață după moarte, ei au dedus că dacă Dumnezeu este drept, înțelept și

puternic, trebuie să pedepsească păcatele încă de dinainte de a fi comise. Ucenicii doresc să cunoască poziția lui Isus cu privire la subiect.

Isus nu împărtășește convingerile fariseilor și saducheilor și le răspunde ucenicilor:

„Nici tânărul acesta nici părinții lui nu trebuie învinovați pentru boala lui.”

Ceea ce este important este ca lucrarea lui Dumnezeu să fie spre binele celui care suferă. Isus cunoaște Scripturile mai bine decât oricine altcineva, și știe că înaintea lui Dumnezeu „fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său” (Ezechiel 18: 20). El știe că în lumea aceasta greșelile au consecințe fatale și că putem cădea victime răului de care nu suntem vinovați. Învățătorul declară:

„Trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis” (Ioan 9: 4).

Ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi este să ajutăm, să încurajăm și să vindecăm. Pe scurt, să facem binele. Isus este mai puțin interesat de a oferi clarificări teoretice decât de a oferi o lecție practică. Alinarea suferinței este mai urgentă și mai utilă decât găsirea vinovatului pentru orbire. Este mai bine să întrebăm ce putem face pentru a alina durerea decât să ne întrebăm de ce a apărut.

„Cât este zi, trebuie să lucrăm lucrările Celui ce M-a trimis. Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt lumina lumii. ” (Ioan 9: 4,5, NTLR)

Învățătorul înțelege că nu păcatele acestui bărbat sau ale părinților lui sunt cauza orbirii lui. În această lume suferim de deficiențe și boli moștenite sau care au alte cauze. Unii se nasc orbi, alții morți, iar în cele din urmă, toți cei sănătoși se îmbolnăvesc și mor. Câțiva au talente excelente, în timp ce alții se distrug ca urmare a propriei prostii sau sunt victime ale greșelilor altora. Răul acesta este urmarea abandonării planului lui Dumnezeu. Misiunea lui Isus este de a readuce ființele umane pe orbita divină. Răul și originea sa nu au o explicație umană pentru că au dimensiuni cosmice pe care doar Dumnezeu le poate explica.

Afirmând că nici băiatul nici părinții lui nu sunt responsabili pentru orbirea sa, Învățătorul le spune ucenicilor că descoperirea cauzei problemelor noastre poate fi foarte utilă în numeroase ocazii, însă în altele nu reprezintă o prioritate. Cunoașterea cauzelor unei tragedii nu alină durerea.

Isus nu așteaptă ca cerșetorul să îi ceară ceva, ci îl ajută din proprie inițiativă. Poate acesta este motivul pentru care – spre deosebire de alte vindecări – Învățătorul apelează la o serie de resurse fizice pentru a-i reda vederea. El scuipă pe pământ, face tină, acoperă cu ea ochii orbului și îi spune să se ducă să se spele în scaldătoarea Siloam. Metoda pare dezgustătoare și neigienică, însă în antichitate se credea că saliva avea proprietăți curative, mai ales dacă provenea de la o persoană

importantă. Plinius⁸ a dedicat un capitol proprietăților vindecătoare ale salivei. Era folosită pentru a combate veninul șerpilor, epilepsia și lepra.⁹ Tacit relatează că atunci când Vespasian a vizitat Alexandria un om cu o afecțiune la ochi l-a întrebat dacă ar putea să îi umezească zonele afectate cu saliva sa.¹⁰ Isus a folosit această metodă nu pentru că ar fi crezut în ea, ci pentru a testa dispoziția omului. Povestea se încheie cu omul care se duce, se spală și se întoarce văzând. Isus scoate în evidență faptul că omul a făcut tot ceea ce i s-a spus.

Religia lui Isus este la limita dintre realitate și mister, incluzându-le pe amândouă: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeuului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre” (Deuteronom 29: 29), iar acestea ne sunt suficiente. Atunci când ucenicii l-au adresat întrebări din zona „teo-ficțiunii”, Învățătorul le-a răspuns: „Nu încercați să înțelegeți ceea ce nu puteți ajunge, pentru că dacă Dumnezeu nu v-a descoperit înseamnă că nu trebuie să știți. **Priviți-i cu alți ochi pe cei pe care îi credeți blestemați. Există lucruri pe care nu le veți ști niciodată.** Faceți ceea ce vă cere Dumnezeu și veți avea destul pentru ca viața voastră să fie marcată de un scop și un sens. Acum îngrijiți-vă de orb.”

Isus nu a răspuns întrebării ucenicilor așa cum se așteptau ei. El știe că au nevoie de un răspuns la problema suferinței, însă îi învață că răul nu se confruntă prin identificarea vinovatului și a nevinovatului. **Suferința umană nu își are originile în Dumnezeu, El nu dorește nefericirea omului: suferința, boala, moartea. Din contră, Dumnezeu vine la noi pentru a ne oferi salvare și viața veșnică prin harul Său.**

O tăcere grea îi cuprinde pe cei prezenți, care se uită unul la altul. Ucenicii se gândesc – într-o uimire profundă – la cel care a fost orb, iar Isus se întreabă ce ar mai putea face pentru binele lor, al tuturor. Tânărul privește fascinat și uimit de lumină cerul. Privirea întunecată de pe unele fețe descoperă convingerea lor că nu Dumnezeu este cel care a adus vindecarea. Cei care îl recunosc pe om îl analizează, fiind atât sceptici cât și curioși. Se întreabă:

„Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?” (Ioan 9: 8)

Unii spun „El este”, iar alții „Seamănă cu el”. El declară: „Eu sunt.” Unii suspectează că orbirea lui a fost o minciună, un simplu mijloc de a cere pomană.

Unii oameni religioși îl întreabă pe tânăr:

„Cum ți s-au deschis ochii?” (Ioan 9: 10).

⁸ Plinius a fost un celebru erudit roman.

⁹ William Barclay, *The New Daily Study Bible: The Gospel of Ioan, Volume 2*, Edinburgh: Saint Andrew Press, 2001, pag. 48.

¹⁰ *Ibid*, pag. 48

Acesta răspunde: „Omul Acela (pe care nu Îl cunoșteam), căruia I se zice Isus, a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: «Du-te la scaldătoarea Siloamului și spală-te». M-am dus, m-am spălat și mi-am căpătat vederea.”

Se aud murmurele mulțimii care spune: „A încălcat Sabatul făcând tină!” Aceștia întreabă din nou: „Unde este omul Acela?” „Nu știu”, răspunde omul. Îi obligă să meargă înaintea fariseilor, după care îi cheamă și pe părinții săi, pentru că nu credeau că fusese orb. Ce comportament dezamăgitor din partea liderilor religioși!

Inimile fariseilor sunt împietrite. Singurul lucru de care le pasă este scandalul încălcării Sabatului prin facerea tinei și trimiterea tânărului să se spele. Ei nu pot accepta vindecarea ca fiind un act al lui Dumnezeu.

Tânărul îi privește și le spune:

„Aici este mirarea, că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochi! Știm că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoși, ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. Dacă omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic.”

Înfuriați, fariseii îi răspund: „Tu ești născut cu totul în păcat și vrei să ne înveți pe noi?” (Ioan 9: 34). Și, fără a-i mai spune altceva, îl dau afară din sinagogă.

Când află că omul a fost dat afară din sinagogă, Isus pleacă în căutarea lui. Când îl găsește nu vorbește despre ceea ce s-a întâmplat, nu arată pe nimeni cu degetul, ci îl întreabă despre credința lui:

„Crezi tu în Cel promis de Dumnezeu lumii? Crezi că Dumnezeu te iubește atât de mult încât L-a trimis să te salveze?”

Tânărului i-au fost vindecați ochii, însă Dumnezeu are ceva mai bun pentru el. El dorește să îl vadă trăind o viață de om răscumpărat într-o lume pierdută. El vrea ca acesta să știe că a fost vindecat prin harul divin, astfel încât recunoștința lui să fie îndreptată spre Dumnezeu, Cel care Și-a trimis propriul Fiu. El dorește să îi arată că făgăduința lui Isaia, „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea” (Isaia 29:18), a fost împlinită în el.

„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” (Ioan 9: 35).

Tânărul răspunde smerit:

„Și cine este, Doamne, ca să cred în El?” (Ioan 9: 36).

A crede în Dumnezeu înseamnă a fi de partea Lui, a-L asculta, a-L te supune, a-L urma. Tânărul își dorește să creadă, iar dacă cineva este dispus să creadă, în ochii lui Dumnezeu, el deja crede.

Isus îi spune:

„L-ai și văzut, și cel care vorbește cu tine, Acela este” (Ioan 9: 37).

Copleșit dar plin de bucurie, tânărul răspunde „Cred, Doamne” (Ioan 9: 38) și cade în genunchi la picioarele Sale.

După ce a recunoscut statutul lui Isus și a dat mărturie înaintea Sanhedrinului cu privire la calitatea Sa de profet, acesta descoperă că El este sursa vieții și că este demn de închinare.

Fariseii se umplu de mânie când îl văd pe tânăr în genunchiat înaintea lui Isus. Învățătorul spune: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi” (Ioan 9:39). El declară că mai rea decât orbirea fizică este orbirea spirituală.

Fariseii se revoltă împotriva ideii că, din punct de vedere spiritual, ei sunt orbi din naștere, că sunt infectați cu un virus mortal pe care nu l-au creat, însă l-au cultivat. Ei au nevoie să le fie deschiși ochii spirituali. Ei sunt orbi când vine vorba de a-L recunoaște pe Dumnezeu, a-L recunoaște pe Cel pe care L-a trimis, a vedea ce așteptări are de la noi și ce așteptări ar trebui să avem noi de la El.

Orbirea fariseilor este mai greu de vindecat decât trahomul la copii. Nimeni nu este atât de orb ca cel care crede că poate vedea însă nu dorește să părăsească întunericul în care trăiește. Tânărul își ia, fericit, rămas bun de la Isus pentru că orbirea lui, atât fizică cât și spirituală, a fost vindecată. Viața sa nu va mai fi aceeași.

Fariseii se uită la el cu privirea plină de ură, însă Isus îl privește pe tânăr cu bucurie iar pe lideri cu tristețe, pentru că simte că orbirea lor e permanentă. Ce ar mai putea face Isus pentru a deschide ochii sufletului lor?

Idei principale

„Ceea ce este important este ca lucrarea lui Dumnezeu să fie spre binele celui care suferă... Ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi este să ajutăm, să încurajăm și să vindecăm.”

„Misiunea lui Isus este de a readuce ființele umane pe orbita divină. Răul și originea sa nu au o explicație umană pentru că au dimensiuni cosmice pe care doar Dumnezeu le poate explica.”

Citat Ellen G. White

„Hristos a plâns la vederea suferinței. Permiteți duiosiei Lui să pătrundă în inimile voastre. Exersați altruismul prin care puteți alina suferințele copiilor lui Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Our High Calling*, pag. 198.3).

Întrebări

1. Meditează la următoarele fraze:
„Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta, sau părinții lui, de s-a născut orb?”
Orbul este „dureros de conștient de faptul că orbirea sa provoacă mai degrabă condamnarea decât mila oamenilor”.
În acele timpuri se credea adesea că Dumnezeu ne pedepsește pentru păcatele noastre sau ale părinților noștri în timpul vieții noastre. Cum explici relația dintre suferință și responsabilitatea individuală în biserica ta? Cum influențează această concepție o persoană care suferă?
2. Isus oferă o lecție practică ca răspuns la întrebarea ucenicilor. Potrivit exemplului lui Isus, care ar trebui să fie atitudinea noastră – în calitate de indivizi și de biserică – atunci când ne confruntăm cu suferința?
3. De ce unii oameni aflați în suferință se apropie de Dumnezeu, în timp ce alții se îndepărtează de El?
4. Ce fraze din text te ajută să faci față problemei răului și suferinței?
5. Ce crezi despre atitudinea fariseilor atunci când au aflat despre minune? Cum putem evita ca același lucru să se întâmple și în biserica noastră? Dar în noi înșine?

Provocare

În jurul nostru sunt numeroși oameni care suferă. Pune-ți deoparte timp pentru a ajuta o persoană care suferă din familia, biserica sau localitatea ta.

Dar ce spui despre voluntariat? Caută o organizație din localitatea ta sau dedică un an din viața ta voluntariatului în oricare dintre locurile pe care le poți găsi pe paginile:

Adventist Volunteer Service: www.adventistvolunteers.org

ADRA: <https://adra.org/faq/can-volunteer-adra/>

Aprofundează

- Ioan 9
- Roberto Badenas, *Facing Suffering: Courage and Hope in a Challenging World*, Madrid: Safeliz, 2013.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 10 “The Look”.
- William Barclay, *The New Daily Study Bible: The Gospel of Ioan, Volume 2*, Edinburgh: Saint Andrew Press, 2001, pag. 42-60.

- Versetele din Exod 20: 5 și 34: 6-7 au fost explicate spunându-se că Dumnezeu ne pedepsește urmașii pentru păcatul nostru, când de fapt acestea pur și simplu ne avertizează cu privire la faptul că faptele noastre pot afecta oameni nevinovați. Consultă J. W. Hayford, *John: Living Beyond the Ordinary (Spirit-Filled Life Study Guide Series)*, USA: Thomas Nelson, 2010.
- În acele timpuri, fariseii reprezentau cel mai influent grup din societate. Se estimează că la o populație de aproximativ 25.000 de locuitori existau în jur de 6.000 de farisei (Joachim Jeremias, *Jerusalem in the Time of Jesus: An Investigation into Economic and Social Conditions during the New Testament Period*, Philadelphia: Fortress Press, 1969, pag. 252).
- „Isus nu a venit pentru a explica sau a îndepărta suferința. El a venit pentru a o umple de prezența Sa” (Paul Claudel).
- „Fiind creați ființe libere, toți suntem expuși riscului de a ne folosi libertatea împotriva propriei bunăstări și a bunăstării altora. Această libertate este riscul pe care îl implică dragostea divină cea nepătrunsă și de nepătruns. Dumnezeu ar fi putut crea roboți programați să se supună, incapabili să facă răul, însă aceste ființe lipsite de libertate ar fi, de asemenea, incapabile să Îl iubească pe Dumnezeu, pentru că dragostea poate fi oferită doar când există libertate.” (Roberto Badenas, *Encuentros Decisivos [Întâlniri decisive]*, Madrid: Editorial Safeliz, 2017, pag. 137).

5. ELIBERAREA

Luca 13: 10-14

„Isus învăța pe norod într-o sinagogă în ziua Sabatului. Și acolo era o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârbovă și nu putea nicidecum să-și îndrepte spatele. Când a văzut-o Isus, a chemat-o și i-a zis: «Femeie, ești dezlegată de neputința ta.» Și-a întins mâinile peste ea: îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. Dar fruntașul sinagogii [s-a] mâniat că Isus săvârșise vindecarea aceasta în ziua Sabatului...”

Text cheie: Luca 13: 10-17

În dimineața zilei de Sabat, credincioșii se îndreaptă devreme spre sinagogă. Printre ei se numără și o femeie gârbovă ce merge cu ochii în pământ. Se spune că e stăpânită de un „duh de neputință”. S-au împlinit deja 18 ani de când este gârbovă. Care este cauza? Un accident în copilărie? O boală reumatică? Un duh rău? Cauza este necunoscută, însă spatele îi pare frânt, iar femeia merge cocoșată. Unii spun că merge ca și cum ar fi fost zdrobită sub talpa unui demon. Oamenii pășesc fără a-și îndrepta privirea spre ea de teamă să nu devină victime ale aceluiași demon care o chinuie pe ea.

Știe că nu e binevenită în sinagogă. I s-a spus de nenumărate ori. În plus, femeile nu sunt obligate să meargă la sinagogă sau la templu, și cu atât mai puțin cele care sunt blestemate. Este conștientă de acest lucru, însă merge în fiecare Sabat la sinagogă pentru a se ruga, a studia și a se adăposti temporar de lume.

Merge pentru că îi face bine să asculte textele din Scripturi, pentru că are nevoie să se simtă aproape de Dumnezeu în ciuda durerii și a ochilor iscoditori. Se ascunde într-un colț, singură, ignorată de toți.

Și-a pierdut statutul de femeie respectabilă în urmă cu mulți ani, iar de atunci oamenii o evită. Trăiește în propria lume ca și când ar fi invizibilă. O vorbă veche spune: „Dacă vrei să fii invizibil, devino cerșetor”. Și ea este în aceeași situație. Fie că se află pe stradă sau în sinagogă, oamenii trec pe lângă ea „fără a o vedea”. Ea nu există.

În toate sinagogile zona destinată bărbaților este separată de zona mică destinată femeilor, acolo unde se adăpostește ea. Uneori mamele stau acolo împreună cu copiii lor pentru a nu distrage atenția bărbaților. Se întâmplă foarte rar să fie o femeie în sinagogă, însă iată-o, uneori singură, alteori împreună cu alte femei. Ea nu este

luată în considerare pentru *minianul*¹¹ necesar pentru începerea serviciului de cult. Nu este nimeni acolo, pentru că ea nu este nimeni.

Din colțul ei, urmărește serviciul de cult cât poate mai bine. Se ridică pentru a se alătura credincioșilor în cântece și rugăciuni. O doare când se înalță rugăciunea care spune: „Binecuvântat fii, Împărate al Universului, că nu m-ai făcut păgân, sclav sau femeie.”¹² Preferă să spună „Te laud, Doamne, pentru că m-ai făcut după cum ai vrut...” Se întreabă dacă cel care i-a deformat spatele a fost Dumnezeu, diavolul, sau dacă ea este vinovată.

Din vremuri străvechi, locurile de rugăciune din sinagogă sunt îndreptate spre Ierusalim. În fiecare dintre ele poți vedea deasupra *bimah*, iar pe zidul îndreptat spre templu este *aron kodesh* sau chivotul legământului, în care este păstrată *Sifrei Torah*, sau sulurile legii. Înaintea chivotului se află masa pe care predicatorul așază cu multă grijă sulul greu al Sfintelor Scripturi din care începe să citească.

Femeia urmează învățătura noului Învățător. Conducătorul sinagogii l-a invitat pe Isus să citească și să explice textul din acea zi și, ca de obicei, El a acceptat. Stând în față, cu *tallit* sau un șal de rugăciune pe cap, El desface cu multă grijă sulurile sacre. Cuvintele Sale aruncă o nouă lumină asupra textului divin al Apocalipsei. Ea a auzit că El a declarat într-o zi cu privire la pasajele profetice care anunță venirea lui Mesia (Luca 4: 16-21):

„Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.”

Femeia îl ascultă fascinată pe noul Rabbi, atât de diferit de ceilalți.

Isus le oferă întotdeauna mângâiere oamenilor care depind de alții: săracului, bolnavului, ologului, străinilor care nu sunt bineveniți, copiilor de care nu se îngrijește nimeni și femeilor care nu sunt prețuite. El declară că Dumnezeu tânjește să ne vadă fericiți, însă oamenii au umplut pământul de nenorociri, mai ales pentru „un nimeni” ca ea. Dintr-o dată, femeia își dă seama că Isus o privește. Tresare dându-și seama că nu trece neobservată privirii Sale pline de dragoste. **Deși nimeni nu vrea să o vadă, El o vede.**

Privirea Sa este plină de compasiune, ca și cum i-ar putea citi pe față strigătele inimii.

Isus privește la această femeie gârbovă care vine la sinagogă. Ce o determină să vină? Fuge de o societate inumană în căutarea unui Dumnezeu plin de milă. Iar **când cineva Îl caută pe Dumnezeu, Isus Îi iese în întâmpinare.** Învățătorul citește remușcarea de pe fețele celor slăbiți de durere. El îi vede pe unii care sunt învinși, ghinioniști, tot ce fac ieșindu-le pe dos. Sunt copleșiți, lipsiți de energie; fiecare are

¹¹ N.tr. minian – literal număr – este numărul minim de 10 bărbați care trebuie să fie prezenți pentru începerea serviciului de cult.

¹² See <https://www.myjewishlearning.com/article/three-blessings/>

propriile greutate, propria cocoasă care îi împiedică să își ridice capul. Apoi
Învățătorul face ceva scandalos.

Întrerupe predica, privește spre femeia gârbovă și îi spune să înainteze. Isus îi spune să vină în față fiindcă pentru El ea este cineva, nu „un nimeni”! Îi cere să înfăptuiască un act de curaj, să îndrăznească să fie ea însăși fără a se îngrijora pentru ceea ce cred oamenii. Femeia tremură, însă se ridică ca și când ar fi atrasă de un magnet și se îndreaptă spre locul în care o cheamă, întrebându-se de ce o face.

„De ce mă face să traversez secțiunea dedicată bărbaților pentru a ajunge în față, acolo unde mă va vedea toată lumea? M-ar putea vindeca de la distanță.”

După ce se apropie, Isus îi spune:

„Ești eliberată de neputința ta!” (Luca 13: 12 NTLR).

Femeia suferă de o „boală” mai rea decât o simplă afecțiune fizică. Aceasta este singura ocazie în care Isus vorbește despre „eliberare” în timpul unei vindecări. El dorește să o vadă liberă – dreaptă și acceptată – nu doar vindecată. El dorește ca ea să fie eliberată de discriminare și nesiguranță. **Isus știe că cei care nu-și sunt propriii stăpâni nu pot fi niciodată liberi**, așa că îi spune:

„Înaintea Mea și înaintea lui Dumnezeu, ești liberă.”

După ce și-a recuperat demnitatea, femeia stă în față iar Isus – în tăcerea audienței care parcă aștepta ceva – își pune mâinile asupra ei ca și când ar îndeplini o ceremonie de consacrare. În sale se aude murmurul celor care cred că numai unii bărbați speciali sunt demni de un asemenea privilegiu. Însă Isus nu are îndoieli cu privire la punerea mâinilor asupra acestei femei deoarece **El știe că noi toți, în calitate de ființe umane, avem nevoie de binecuvântarea divină și că noi toți avem nevoie de mai multă dragoste decât merităm**. Toți suntem la fel de nedemni de îmbrățișarea Sa plină de dragoste și toți avem în aceeași măsură nevoie de harul Său.¹³

Spatele care nu a fost atins timp îndelungat – de frica transmiterii bolii sau a blestemului – este atins de Învățător. Se îndreaptă. Atât trupul cât și stima sa de sine se înalță astfel încât să poată crește și stima de care se bucură în comunitate. Ea începe să îl laude pe Dumnezeu chiar acolo, în fața credincioșilor. De aceea, în loc

¹³ Demnitatea unei ființe umane nu constă în ceea ce poate face, ci în ceea ce este „prin creație”. În calitate de ființe umane, noi nu trebuie să ne câștigăm dreptul de a fi tratați ca reflectând „chipul lui Dumnezeu”. Demnitatea noastră este *intrinsecă* ființei noastre datorită faptului că suntem creați de Dumnezeu – parte bărbătească și parte femeiască – după chipul Său. (John Wyatt, *Asuntos de vida o muerte*, Barcelona: Andamia, 2007, pag. 80, citat în Emmanuel Buch, *Ética bíblica. Fundamentos de la moral cristiana*, Valls: Noufront, 2010, pag. 159).

să o vindece în orice altă zi și în orice alt loc, Isus o face în sinagogă, în Sabat și în timpul predicii.

Mulți dintre cei prezenți, uimiți de minunea divină, izbucnesc în aplauze și în strigăte de bucurie. Însă nu toată lumea este bucuroasă pentru ceea ce s-a întâmplat. Conducătorul sinagogii – un laic, nu un preot – care l-a invitat pe Isus să predice, își regretă decizia. Înfuriat de ceea ce tocmai a făcut Isus, acesta nu îndrăznește să l se adreseze, ci li se adresează celor prezenți muștrându-i:

„Sunt șase zile în care trebuie să lucreze omul. Vindecați-vă în ele, și nu în ziua Săbatului. Căutați vindecare într-o altă zi, în afara acestui loc. Veniți la sinagogă pentru a tăcea și a asculta.”

Acest evreu crede că Sabatul nu este o zi în care oamenii să experimenteze eliberarea, ci una în care să facă ceea ce au făcut întotdeauna. Sabatul este ziua în care trebuie să sufere pentru Dumnezeu, nu să se bucure pentru binele copiilor Lui. Pentru el, Isus face – în sinagogă și în Sabat – ceva ce nu ar trebui să facă: vindecă o femeie pe care, în opinia lui, a „pedepsit-o” Dumnezeu, El invită în față o persoană pe care nu ar trebui să o invite, și își pune mâinile asupra unei persoane nedemne.

Isus este indignat de acest om și de sectanții prea-sfinți, oameni religioși care practică o formă de exhibiționism spiritual, însă nu acceptă invocarea noțiunilor precum: „iertarea păcatelor”, „dreptate pentru toți”, „drepturi egale”, „lipsa prejudecăților”, „respectarea diferențelor” sau „acceptarea înclinațiilor personale”.

Isus răspunde:

„Ipocriților! Care dintre voi nu-și dezleagă boul sau măgarul de la iesle și nu-l duce să-l adape în ziua de Sabat?! Această femeie, care este o fiică a lui Avraam și pe care, iată, Satan a ținut-o legată timp de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de această neputință în ziua de Sabat?” (Luca 13: 15-16, NTLR).

Învățătorul are o concepție foarte înaltă cu privire la Sabat și la femei, ca și cu privire la ceea ce este îngăduit să se facă în acea zi și la ceea ce Dumnezeu își dorește pentru bărbați și femei. Sabatul este anticiparea lumii răscumpărate pe care Dumnezeu Și-o dorește.¹⁴ Pentru Isus, Sabatul este ziua eliberării *par excellence*.

Învățătorul are un respect profund pentru demnitatea fiecărei ființe umane și dorește ca toate – bărbați și femei, tineri și bătrâni – să trăiască libere, drepte și în slujba Sa. De aceea, Isus îi cheamă pe ucenicii și urmașii Săi să fie brațe care susțin și mâini care binecuvântează.

¹⁴ „Esența lumii care va veni este Sabatul veșnic. În domeniul timpului, ziua a șaptea a fiecărei săptămâni este reprezentarea eternității.” (Abraham Heschel, citat în Robert Aron, *Los años oscuros de Jesús*, Bilbao: Ediciones EGA, 1992, pag. 75).

Toți urmașii lui Avraam sunt invitați să se elibereze de orice îi ține înclinați spre țărână și îi împiedică să vadă cerul, să îi permită lui Isus să își pună mâinile pe ei și să îi transforme, să îi permită să îi elibereze (de prejudecăți, de egoism, de dependențe, de mândrie) și să le deschisă ușile spre o viață nouă.

El vrea ca toți cei care – asemenea femeii – caută adevărul divin, să fie cinstiți, să stea drept, cu capul sus, și să fie în slujba lui Dumnezeu și a celor din jurul lor. Iar El își îndeplinește în continuare sarcina de a transforma vieți, a rezolva probleme și a îndrepta ceea ce trebuie îndreptat: conflicte în căsătorie, dificultăți personale, crize spirituale... Atunci și acum, Învățătorul divin ne spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28). **Dumnezeu dorește să recâștige demnitatea tuturor ființelor umane.** El, care ne-a creat după chipul și asemănarea Sa, își vede voia încălcată atunci când marginalizăm pe cineva din cauza genului, a rasei, a statutului social...

Isus așteaptă de la urmașii Săi să se înțeleagă unii cu alții, astfel încât să devenim o comunitate a dragostei formată din oameni diferiți într-o mie de moduri și care pot oferi lumii un model de înfrățire în care este rezolvată orice neînțelegere. Acesta ar trebui să fie semnul nostru distinctiv (Ioan 13: 35).

Cei considerați a fi „nimeni” pleacă de la sinagogă după ce au experimentat o comuniune autentică cu Dumnezeu. Ei știu acum că Dragostea divină poate să îi transforme, așa cum a făcut pentru acea femeie care, după ce a intrat gârbovă, pășește acum – printre bărbați – radioasă, demnă, zveltă și grațioasă spre noua sa viață.

Se aud murmure: „Ce femeie!”

Ea încetează să mai fie „un nimeni”, iar din noua sa poziție se simte chiar mai aproape de Cer.

Idei principale

„Isus știe că cei care nu își sunt propriii stăpâni nu pot fi niciodată liberi.”

„Învățătorul are o concepție foarte înaltă cu privire la Sabat și la femei, ca și cu privire la ceea ce este îngăduit să se facă în acea zi și la ceea ce Dumnezeu își dorește pentru bărbați și femei.”

Citat Ellen G. White

„Orice religie falsă îi învață pe adepții ei să fie nepăsători față de nevoile, suferințele și drepturile omului. Evanghelia pune deasupra omenirii un preț mare, pentru că este răscumpărată cu sângele lui Hristos, și promovează o grijă duioasă față de nevoile și suferințele omului.” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 286.4).

Întrebări

1. Textul pe care tocmai l-ai citit spune că femeia merge regulat la sinagogă deși nu se simte binevenită. De ce crezi că încă mai merge după atâția ani de suferință? Ce câștigăm din experiența ei cu privire la mersul la biserică chiar și atunci când aceasta nu e perfectă?
2. Ce ți-a atras atenția din relatarea lui Roberto Badenas cu privire la întâlnirea femeii gârbove cu Isus? Alege fraza care a avut cel mai mare impact asupra ta și împărtășește motivul pentru care te-a impresionat.
3. Conducătorul sinagogii se supără pentru că Isus a vindecat în Sabat (Luca 13: 14). Ce îți spune reacția lui Isus cu privire la ceea ce ar trebui să se facă în Sabat? Ce înseamnă Sabatul pentru tine? Recitește textele din Matei 12: 1-8; Marcu 3: 1-6; Isaia 58: 13.
4. Compară modul în care erau văzute femeile în acele vremuri, după cum este reflectat în rugăciunea „Binecuvântat fii, Împărate al Universului, că nu m-ai făcut... femeie” cu acțiunile lui Isus: El a vindecat și Și-a pus mâinile peste o femeie în mod public – „Învățătorul are o concepție foarte înaltă cu privire la Sabat și la femei... Învățătorul are un respect profund pentru demnitatea fiecărei ființe umane și dorește ca toate – bărbați și femei, tineri și bătrâni – să trăiască libere, drepte și în slujba Sa.” Citește și Galateni 3: 28. La ce concluzii ajungi cu privire la importanța femeilor atunci când analizezi acțiunile lui Isus?
5. Ioan 13: 35 ne spune că oamenii vor ști că suntem ucenici ai lui Isus deoarece ne iubim unii pe alții. Ce implicații are acest lucru asupra modului în care îi tratăm pe ceilalți indiferent de gen, rasă, statut social...? Cum putem dezvolta în modul în care iubim, atât la nivel personal, cât și ca biserică?

Provocare

Meditează asupra modului în care îi tratezi pe cei care sunt diferiți de tine sau au opinii diferite de ale tale. Relația ta cu ei reflectă standardul exprimat în Ioan 13: 35? În această săptămână cere-I sincer lui Dumnezeu să îți transforme inima astfel încât să reflecti dragostea Sa în relațiile cu ceilalți, indiferent de genul, rasa, statutul lor social... Gândește-te la modalități prin care le poți arăta celorlalți că îi iubești necondiționat.

Aprofundează

- Luca 13: 10-17.
- Marcu 3: 1-6.
- Numeri 6:1-8. Atât bărbații cât și femeile puteau face un jurământ de nazireat.
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 29 „Sabatul”, pag. 281-289.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 11 “The Liberation”.
- Cine nu s-a simțit niciodată umilit, desconsiderat, înfrânt de cineva sau de circumstanțe? Cine nu s-a simțit niciodată deprimat, apăsător, blocat într-o situație nedreaptă? Există oameni care trăiesc astfel în fiecare zi, iar unii își trăiesc astfel întreaga viață. Poetul Eduardo Galeano îi numește pe acești oameni „nimeni” în faimosul său poem omonim: *Purecii visează să își cumpere un câine, iar nimenii visează să scape de sărăcie: că într-o zi magică, norocul va cădea peste ei asemenea ploii – va turna cu găleata. Însă norocul nu cade peste ei ieri, azi, mâine sau în orice altă zi. Norocul nu cade niciodată asemenea burniței indiferent cât de mult l-ar invoca nimenii, nici chiar dacă îi mănâncă palma stângă, își încep ziua cu dreptul sau încep anul cumpărându-și o nouă mătură. / Nimenii: copii ai unui nimeni, proprietari a nimic. Nimenii: lipsiți de individualitate, lipsiți de trup, [...] / Cei care nu sunt, dar ar putea fi. / Cei care nu vorbesc limbi, ci dialecte. / Cei care nu au religii, ci superstiții. / Cei care nu creează artă, ci produse de artizanat. / Cei care nu au o cultură, ci folclor. / Cei care nu sunt ființe umane, ci resurse umane. / Cei care nu au fețe, ci brațe. / Cei care nu au nume, ci numere. / Cei care nu apar în istorie, ci în rapoartele poliției din ziarul local. / Nimenii, cei care nu valorează cât glonțul care îi ucide.*¹⁵
- Textul (Luca 13: 13) folosește același termen și expresia „Și-a întins mâinile peste ea” (*epétheken - epitithemi*) pe care Bible o folosește pentru ceea ce numim „punerea mâinilor”, gest care presupune binecuvântarea și chiar consacrarea. (vedeți Faptele Apostolilor 8: 18; 1 Timotei 4: 14; 2 Timotei 1: 6; Evrei 6: 2). Gestul punerii mâinilor exprimă dorința de a cere binecuvântarea pentru cineva.

¹⁵ Eduardo Galeano, *The Book of Embraces*, Trans. Cedric Belfrage, New York: W. W. Norton, 1991, pag. 73.

6. FURTUNA

Matei 14: 24-25

„În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă. Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la el, umblând pe mare.”

Text cheie: Matei 14: 22-33

Amurgul colorează cerul serii. Totul arată că se apropie o furtună. Briza mării s-a transformat într-un vânt devastator. Textul spune „în mijlocul mării”, însă este vorba despre Ghenizaret, un lac lung de 21 km și lat de 6-12 km.

În timp ce ucenicii coboară pânzele pentru a nu fi sfâșiate de vânt, corabia este învăluită de întuneric. Printre fulgere și tunete, o furtună violentă se dezlănțuie deasupra lacului și a bărcii fragile cu care călătoresc ucenicii.

Tinerii bărbați strigă speriați către Dumnezeu. Credincioși fiind, par a-L vedea pe Dumnezeu mai puțin în forțele benefice ale naturii care fac pământul roditor decât în cele care îi rănesc. Furtunile și cutremurele sunt înrădăcinate în mintea acestor evrei. Locuitorii acestui pământ arid sunt dependenți de apa care cade din cer. Este ca și cum elementele naturii îi obligă să își ridice ochii spre cer pentru a supraviețui. De acolo vin atât ploaia cea atât de benefică, cât și grindina și seceta nimicitoare.

Deși Învățătorul spune că Dumnezeu permite să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și că trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti (Matei 5: 45), ucenicilor le este greu să accepte ideea unui Creator imparțial. *Adonai Sevaot* este un Dumnezeu puternic și înțelept care are motivele Sale pentru a nu împiedica fulgerul să lovească catargul sau a nu evita un naufragiu. Dacă nu își apără poporul de aceste rele, este pentru că ele fac parte dintr-un plan al lui Dumnezeu cu privire la care ei nu știu nimic, dar în a cărui existență cred cu tot sufletul.

Isus vrea ca ei să învețe să trăiască într-o lume care suferă. Ne-ar plăcea să nu avem probleme ca urmare a faptului că suntem credincioși, însă furtunile îi afectează și pe copiii lui Dumnezeu, pentru că Domnul nu este părtinitor.

Învățătorul a rămas în urmă pe țărm pentru a se despărți de mulțime. Ucenicii Săi trebuie să se dezvolte și în lipsa prezenței Sale protectoare, iar El are nevoie de puțin timp petrecut în liniștea meditației și a rugăciunii pentru a-L găsi pe Dumnezeu și a se găsi pe Sine. Astfel, a decis să rămână singur în timp ce ei traversează lacul spre țărmul opus.

Recenta moarte a lui Ioan Botezătorul L-a afectat pe Învățător. El privește, poate pentru prima dată, la destinul care Îl așteaptă. Misiunea profetului s-a încheiat prin curajul său și cruzimea asasinilor săi, cu el decapitat de un rege capricios și o curtezană. Isus se gândește la curajul de care vor avea nevoie atât El cât și ucenicii

Săi pentru a-și îndeplini misiunea în niște circumstanțe atât de periculoase. De îndată ce El Își încheie misiunea, ei vor trebui să ducă la capăt sarcina de formare a noului popor al lui Dumnezeu – persoană cu persoană. În timp ce grupul călătorește pe lac în corabia ce pare a fi pe punctul de a fi distrusă, Învățătorul se gândește la cât de fragil este acel mic grup de urmași într-o lume atât de mare.

În curând vor fi nevoiți să își conducă bărcile prin capcane, să evite furtunile vieții să și traverseze în siguranță zonele încheșate. Marea, cu furtunile și momentele ei de liniște, cu valurile care vin și trec, este o parabolă a existenței, a propriilor noastre conflicte personale și relaționale. Tot așa, această barcă fragilă, scuturată în toate direcțiile în timp ce avansează împotriva vântului și valurilor și care este pe punctul de a se scufunda este o reprezentare a vieții: furtuni personale și familiale, furtuni profesionale, ceață spirituală. Cu bărci fragile ca a noastră nu ne este ușor să controlăm cârma, să rămânem nevătămați și să ajungem într-un port sigur.

Înmulțirea pâinilor și a peștilor care tocmai a avut loc Îi amintesc de minunea manei. Aceasta a avut loc la începutul istoriei poporului lui Israel. A avut loc între două evenimente importante: trecerea Mării Roșii, care marchează ieșirea din Egipt, și trecerea Iordanului, care marchează intrarea în Canaan. Pentru evrei, ambele evenimente erau asemenea unui botez. Marea și râul sunt bariere și puncte de trecere între viață și moarte. Ce alt simbol ar fi fost mai potrivit pentru despărțirea de trecut și îndreptarea spre viitor decât o „cale prin mare” și o alta prin râu? **În calitate de ființe umane, avem nevoie de lucruri care să rămână întipărite în amintirile noastre.** De aceea a adoptat Învățătorul botezul ca o poartă de intrare în poporul Său și ca un simbol al nașterii din nou. Trecerea prin apele care ne pun la probă credința poate avea loc în mod repetat de-a lungul vieții credinciosului.

Furtuna care cade asupra bărcii Îl îngrijorează acum pe Învățător. Pe vreme bună, trecerea lacului durează în jur de trei ore, însă de această dată corabia în care se află ucenicii este atrasă spre mijlocul lacului. Este deja a patra strajă (între 3 și 6 dimineața). Fiind pescari experimentați, ucenicii au făcut tot ce știau pentru a evita furtuna. Sunt epuizați și aproape ajunși la disperare. Se simt părăsiți, singuri, pierduți. Strigă către un Dumnezeu care pare absent.

Isus nu îi pierde din atenție. Rugăciunea nu Îl izolează de realitate. De pe țarm, Învățătorul urmărește traiectoria prietenilor Său care se luptă în mijlocul întunericului.

Asemenea unui tată care veghează asupra familiei lui aflate în pericol, Isus veghează asupra ucenicilor Săi. Dorința Sa de a-i ajuta este atât de puternică încât în a patra strajă, atunci când este cel mai întuneric, se întâmplă ceva incredibil. Cu ajutorul lui Dumnezeu, trupul lui Isus este eliberat de legile gravitației. El se ridică și merge pe valurile agitate pentru a ajunge la corabie.

Atunci când ucenicii cred că urmează să piară, fulgerele le permit să vadă deasupra valurilor o umbră misterioasă care înaintază spre ei. Nerecunoscându-L pe Isus,

cred că este o stafie... Spaima le îngheață sângele în vene. Dau drumul cârmei și corabia este lăsată la mila elementelor naturii.

Nu sunt multe emoții mai puternice decât tema. Atunci când ne domină, panica ne poate paraliza. Blocați de teama de supranatural, ochii ucenicilor rămân fixați asupra ființei care se apropie. Panica dă naștere unui strigăt de spaimă, însă Isus le spune cu o voce puternică:

„Eu sunt, nu vă temeți!” (Matei 14: 27).

Ucenicii nu pot crede ceea ce văd și aud. Învățătorul pe care Îl credeau absent este chiar acolo.

Petru Îl roagă:

„Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape.” (Matei 14: 28).

Isus îi răspunde:

„Vino.”

Cu pași șovăielnici, Petru privește la Învățător și pășește pe apă. Încet, încet, mândria pune stăpânire pe el și se întoarce spre tovarășii săi uimiți. Valurile se interpun între Petru și Învățător, iar într-o clipă nu Îl mai vede pe Isus și începe să se scufunde. În disperare, strigă:

„Doamne, scapă-mă!”

O rugăciune scurtă, dar sinceră, care izvorăște din inimă. Dragostea divină răspunde instantaneu. Învățătorul își întinde mâna spre cel care se scufundă și îl scoate la suprafață, în timp ce îi spune:

„Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14: 31).

Fără a da drumul mâinii Învățătorului, Petru se întoarce în corabie și rămâne tăcut, ținut locului de rușine. Slăbiciunea aproape l-a costat viața. [Își dă seama că pierderea lui Isus din vedere poate fi sfârșitul.](#)

[Pentru nu a greșit temându-se – pentru că teama este inevitabilă – ci uitând că având o credință atât de mică într-o situație atât de gravă, pericolul îl face vulnerabil. Greșeala sa a constat în faptul că l-a pierdut din vedere pe Isus și și-a întors privirea într-o altă direcție în momentul în care supraviețuirea sa depindea de comuniunea cu Învățătorul. Petru a făcut grava greșeală de a crede că putea merge oricât prin propriile mijloace, fără ajutor divin.](#)

Experiența lui Petru ne luminează propriile vieți: [lăsat singur, mă înec. Marea vieții mă duce întotdeauna la moarte. Am nevoie să mă prind de brațul lui Hristos care mă ridică, mă duce înapoi în corabie și înapoi la țarm. Dragostea Învățătorului este mai](#)

puternică decât vântul urii, uraganul pasiunii, vârtejurile egoismului, valurile înalte ale mândriei și falsul calm al indiferenței.

Isus poruncește vântului, care se oprește, și valurilor, care se potolesc. Norii se disipă, iar în final toți ajung în siguranță la destinație.

Pe lac începe o nouă zi, după cum o nouă zi începe pentru toți cei care hotărăsc să navigheze pe marea existenței însoțiți de Hristos.

Isus avertizează:

„În această viață va trebui să înfrunțați furtuni, însă nu vă temeți. **Eu sunt cu voi în furtună nu pentru a o evita, ci pentru a vă da credința și curajul de a trece prin ea. Sunt cu voi în corabie, însă nu pentru a văslui în locul vostru și nici pentru a evita naufragiul, ci pentru a vă ajuta să treceți prin ele și pentru a vă aduce pace în suflet, pentru a vă asigura că barca va ajunge la țarm, poate fără o parte din încărcătură, poate chiar fără catarg sau pânze, însă fără a fi pierdut pe niciunul dintre cei care călătoresc împreună cu Mine. Atunci când furtuna amenință a se dezlănțui, gândiți-vă la Mine și rugați-vă: «Doamne, scapă-mă.»**

„Dați-mi cârma corabiei voastre și Eu mă voi ocupa de restul.

„Eu sunt cu voi chiar dacă Mă credeți absent sau adormit.”

Nu vă speriați prea tare dacă în mijloul furtunii vedeți pe cineva îndreptându-se spre voi. El va potoli apele, iar norii și ploaia vor dispărea, El va lua cârma și vă va călăuzi în siguranță spre țarm... Da, El este Isus.

Idei principale

„Deși Învățătorul spune că Dumnezeu permite să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și că trimite ploaie peste cei drekți și peste cei nedreți (Matei 5: 45), ucenicilor le este greu să accepte ideea unui Creator imparțial.”

„El își dă seama că pierderea lui Isus din vedere poate fi sfârșitul.”

Citat Ellen G. White

„Numai când ne dăm seama de propria slăbiciune și privim tot timpul țintă la Isus putem merge în siguranță” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 382.4).

Întrebări

1. Gândește-te la fraza: „Credincioși fiind, par a-L vedea pe Dumnezeu mai puțin în forțele benefice ale naturii care fac pământul roditor decât în cele care îi rănesc.” Se întâmplă același lucru și astăzi? În ce mod vezi manifestarea prezenței lui Dumnezeu în aspectele pozitive de zi cu zi?
2. De ce uneori ne gândim la Dumnezeu numai când lucrurile merg rău? Unde este Dumnezeu când suferim?
3. Unii ar putea crede că dacă sunt credincioși și Îl urmează pe Isus nu vor experimenta dificultăți. De ce nu este corect acest mod de a gândi? De ce absența problemelor nu este sinonimă cu calitatea de creștin?
4. Atunci când Isus se apropie de corabie în mijlocul furtunii, ucenicii nu Îl recunosc și cred că este o stafie. De ce crezi că nu L-au recunoscut? Cum te poți asigura că Îl vei recunoaște pe Isus în mijlocul dificultăților și că nu Îl vei pierde din vedere?
5. Ce te impresionează din faptul că Petru a mers pe apă în mijlocul furtunii ca urmare a cererii adresate lui Isus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape” (Matei 14:28)?

Provocare

În acest moment al vieții tale, ce reprezintă o furtună? Poți percepe prezența lui Dumnezeu în mijlocul furtunilor tale? Folosește această furtună pentru a fi aproape de Dumnezeu.

Vorbește-I lui Dumnezeu în rugăciune despre ceea ce simți: furie, dezamăgire, spaimă, încredere, pace... Poate fi o rugăciune tainică, cu glas tare, înălțată împreună cu un prieten sau o rudă, în timp ce mergi sau alergi, în scris, într-un poem, prin intermediul unei picturi...

Memorează câteva dintre următoarele făgăduințe biblice: Romani 8: 38-39; Ioan 17: 15; Filipeni 4: 11-13; Filipeni 4: 6-7; Matei 28: 20b.

Aprofundează

- Matei 14: 22-33; Marcu 6: 45-52; Ioan 6: 14-21.
- Marcu 4: 35-41.
- Romani 8: 38-39; Ioan 17: 15; Filipeni 4: 11-13; Filipeni 4: 6-7; Matei 28: 20b.
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 40 „O noapte pe lac”, pag. 377-382.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 12 “The Storm”.

7. MORMÂNTUL

Ioan 11: 11, 17, 34-35, 43-44

„Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn... Când a venit, Isus a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt... «Unde l-ați pus?»... Isus plângea... «Lazăre, vino afară!» Și mortul a ieșit...”

Text cheie: Ioan 11

Micul cimitir din Betania e trist și sinistru, ca toate cimitirele din țară. În el nu există copaci și flori, însă sunt numeroase pietre, deoarece cei ce îl vizitează pun pietre și pietricele pe morminte, evocând declarația divină: „căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3:19). Învățătorul și ucenicii Săi intră în cimitir urmând calea mărginită de chiparoși, fiind urmați de un grup de bărbați cu o înfățișare gravă ce pășeau în urma a două femei în doliu – Marta și Maria.

Isus întreabă:

„Unde l-ați pus? Arătați-Mi mormântul.”

Îl conduc în fața unei grote săpate în stâncă închisă cu o lespede mare de piatră.

El se apropie de mormânt. În tăcerea care a cuprins grupul, Isus este vizibil emoționat și nu poate rosti niciun cuvânt – nici o predică, nici un elogiu funerar. Se uită în jurul Lui și, incapabil să își stăpânească emoțiile, izbucnește în lacrimi.

Emoționați, cei prezenți își spun unii altora:

„Iată cât îl iubea de mult...!”

Isus nu plânge pentru cel mort, ci pentru cei vii, plânge pentru cei care sunt chinuți de problema morții. Nu este ușor să ne controlăm emoțiile atunci când o persoană tânără se stinge din viață. Pentru cei care nu cred, despărțirea de o persoană dragă îi face să se prăbușească în descurajarea cauzată de misterul inimaginabil al morții.

Acum toți privesc cu simpatie spre învățător. Se aud șoapte, iar unii spun:

„El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?”
(Ioan 11: 37).

A fost avertizat cu câteva zile în urmă: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav” (Ioan 11: 3). Ne așteptam să vină fără întârziere, însă... De ce a așteptat două zile înainte de a porni într-aici? Cum Și-a putut lăsa prietenii singuri când treceau printr-o asemenea durere?

De la sosirea Sa răsună doar reproșuri.

Marta, sora mai mare a lui Lazăr, îi spune:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”

Maria, sora mai mică, rostește același reproș al unei inimi care în ultimele două zile a fost sfâșiată înaintea cerului și a morții reci.

Puține lucruri sunt mai dureroase decât sentimentul abandonului ce apare în absența persoanei pe care tocmai am pierdut-o. Este cea mai dureroasă formă de singurătate. Deși unii mai puțin decât alții, toți avem nevoie de un braț pe care să ne sprijinim sau de un umăr pe care să plângem. Lovitura cruntă a pierderii este însoțită de lovitura ca de cuțit a îndoielii în fața tăcerii lui Dumnezeu.

Înaintea fețelor plânse și lipsite de speranță ale celor care l-au iubit pe Lazăr, cum poate Învățătorul să explice că această despărțire nu e finală? A încercat deja să le spună că moartea este un vis, o paranteză, și că timpul dintre suferința noastră și viața cea nouă nu este unul de singurătate. Isus plânge împreună cu noi și dorește ca și noi să simțim speranța și bucuria Lui. Nu a demonstrat-o deja în Nain? Nu a arătat-o din nou în cazul fiicei lui Iair? Domnul a făgăduit și făgăduiește:

„Nu te voi părăsi...”

Isus știe că în această situație dureroasă nu este loc de discursuri și fraze pompoase. Privirilor acuzatoare ale surorilor lui Lazăr, le răspunde:

„Fratele [vostru] va învia.”

O moarte care să nu fie veșnică este marele vis al umanității, iar Isus declară că „visul morții” este un vis chiar mai real. Confrunțați cu ideea că „viața este un vis”, El le spune că „moartea este un vis”.

Uneori cuvintele de consolare par a fi afirmații lipsite de sens pentru cei care suferă, o formulă spusă adesea în trecere, în grabă, distant, în șoaptă; o declarație care exprimă, mai degrabă decât credința noastră, dificultatea de a apărea în fața morții și a celor care suferă. Iar acea făgăduință plină de putere – „cei dragi vor învia” – pare mai degrabă o cale de scăpare decât un răspuns; aduce mai degrabă a calmant decât a speranță. Nu e de mirare că Marta răspunde – pe un ton distant – asemenea nenumăraților credincioși care au fost dezamăgiți de cruzimea vieții:

„Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi, dar asta nu îmi alină durerea.”

Certitudinea răsăritului nu îndepărtează întunericul nopții.

Isus plânge, mișcat de durere, dar și de speranța și liniștea pe care nu le poate transmite. Plânge pentru că noi – atât cei care pleacă cât și cei care rămân – nu știm cum să trăim pe deplin viața – și moartea – în lumina veșniciei. Sfârșitul nu este mormântul, ci viața veșnică.

Învățătorul se oprește în fața lespezii mari și rotunde ce slujește ca ușă la mormântul în care zace Lazăr, însă piatra cioplită grosier nu acoperă complet intrarea, iar mirosul morții și muștele care roiesc în jurul ei sunt de nesuportat.

Isus, emoționat profund, stă în fața mormântului. Așteaptă să se facă liniște, după care le spune ucenicilor Săi – pe un ton grav și cu o voce fermă și sigură:

„Dați piatra la o parte!”

Cele două surori strigă îngrozite:

„Doamne, nu, te rugăm, miroase deja. Este mort de patru zile, e prea târziu.”

Înainte mormântului al cărui miros este cu greu ascuns de balsamuri, uleiuri și mir, Isus suspină știind că piatra de pe mormânt este mai ușor de îndepărtat decât pietrele prejudecăților noastre. **El înțelege că lui Dumnezeu îi este mai ușor să îl învieze pe Lazăr decât să îi convingă pe cei prezenți că moartea nu e permanentă.** Învățătorul a spus fără încetare că această viață este doar prima fază a existenței noastre și că prin puterea credinței va urma o a doua fază, eternă, care își are originea în Dumnezeu, creatorul vieții.

„Eu sunt învierea și viața”, a spus Isus. „Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri niciodată. Nu am venit doar pentru a vă împărtăși durerea, ci, mai mult decât orice, pentru a vă aduce speranță; o siguranță în fața căreia cele mai atroce suferințe devin suportabile și toate sunt trecătoare.”

Speranța are în sine o putere irezistibilă, iar agățându-ne de forța invincibilă a harului divin și a voii Sale de a ne oferi fericirea veșnică. Speranța ne oferă liniștea de a trece prin toate greutățile și ne luminează viața și viitorul.

„Da, sunt Solul vizibil al învierii și vieții. Deschideți-vă ochii sufletului și uitați-vă bine la Mine: Sunt aici alături de voi, după cum și Dumnezeu este alături de voi, iar acolo unde este Dumnezeu este viața. Pentru că «Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii.» (Luca 20: 38). Cel care crede în Mine nu va muri veșnic. Moartea sa va fi doar un vis. Fragila sa viață nu trebuie să fie preludiul morții ci, trăită în Dumnezeu, este preludiul unei vieți fără sfârșit. Nicio lespede nu poate închide un mormânt pentru totdeauna.”

„Crezi lucrul acesta? Atunci dați piatra la o parte de pe mormânt.”

Cu teamă, ucenicii împing piatra care se rostogolește, lăsând mormântul deschis. Se poate discerne trupul lui Lazăr, acoperit într-un giulgiu alb și înfășurat în bandaje înmuiate în uleiuri, zăcând în tăcerea rece a locuinței morții. Liniștit, Isus se reculege în meditație în fața criptei. O aură sfântă coboară asupra feței Sale. Privește în spre mormânt și, ridicându-și ochii spre cer, exclamă:

„Tată, îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel ... ca să creadă că Tu M-ai trimis.”

Spunând aceste cuvinte, strigă:

„Lazăre, vino afară!”

O tăcere cutremurătoare cuprinde grupul. Ochii tuturor sunt ațintiți asupra grotei. Dintr-o dată, din grotă se aud sunete ușoare, iar Lazăr se ridică și se îndreaptă spre intrare, sprijinindu-se de un perete.

Un strigăt de groază îi face pe cei prezenți să facă un pas înapoi. Pentru că mișcările lui Lazăr sunt blocate de giulgiu, Isus spune:

„Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.”

Lazăr este eliberat cu ajutorul prietenilor săi și se îndreaptă spre cei dragi. Nu se vede nicio urmă a bolii de care a suferit, ci pare plin de viață. Uimit, dar și plin de bucurie și dragoste, cade la picioarele lui Isus.

Mormântul deschis, despre care Maria credea că avea să poarte mirosul morții, îl poartă pe cel al vieții.

Învățătorul nu promite doar o viață viitoare, ci descoperă și secretul vieții prezente. Măreața Sa minune nu constă în a aduce la viață un om mort, ci în a aduce o viață nouă în mormântul adesea văruiat al sufletului nostru.¹⁶ În dreptul nostru, minunea constă în trecerea de la declarația impersonală „Știu că poți învia morții” la declarația personală „Știu că începând de azi poți readuce viața în mormântul meu interior.”

El ne spune că nu trebuie să așteptăm viața de apoi pentru a ne bucura de viața veșnică. Pentru a ne bucura de viața veșnică mâine, trebuie să reînviem la o altă viață azi. El, care este alături de noi în această viață, va continua să fie acolo și dincolo de moarte. Pentru că „dincolo nu se referă la ceea ce este de neatins, ci la ceea ce este cel mai la îndemână.”¹⁷

Da, Învățătorul plânge cu noi și pentru noi, însă în timp ce o rază de soare își face loc printre picăturile de ploaie, în spatele vălului lacrimilor Sale strălucește lumina zâmbetului Său care ne spune că atunci când ne este cel mai greu, ultimul cuvânt nu aparține morții, ci vieții și că în Împărăția vieții care va veni nimeni nu va cunoaște lacrimi (Apocalipsa 21: 4).

Idei principale

„[Isus] se uită în jurul Lui și, incapabil să își stăpânească emoțiile, izbucnește în lacrimi... plânge pentru cei care sunt chinuți de problema morții.

„Sunt aici alături de voi, după cum și Dumnezeu este alături de voi, iar acolo unde este Dumnezeu este viața.”

¹⁶ Vezi Matei 23: 27, 2 Corinteni 5: 17-19.

¹⁷ Dietrich Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison. The Enlarged Edition*, Ed. Eberhard Bethge, New York: Touchstone, 1997, pag. 376.

Citat Ellen G. White

„În Hristos e viața originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși. (...) Acela care în curând trebuia să moară pe cruce avea cheile morții, ca biruitor asupra mormântului, și a afirmat dreptul și puterea Sa de a da viață veșnică” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 530.3).

Întrebări

1. De ce moartea este un subiect despre care evităm să vorbim în mod deschis?
2. Să ne întoarcem la relatarea biblică: Ioan 11: 4-7, 11-16. Cum reacționează Isus la vestea cu privire la boala lui Lazăr? Ce te surprinde în răspunsul Lui? De ce Își amână plecarea în Betania?
3. Cum reacționează oamenii, Marta și Maria, la întârzierea lui Isus? Te identifici cu ei? Cum reacționezi la durerea lui Dumnezeu în momentele de suferință?
4. „Isus știe că în această situație dureroasă nu este loc de discursuri și fraze pompoase.” Ce învățăm de la Isus cu privire la atitudinea noastră față de cei care pierd o persoană dragă?
5. Isus a declarat: „Eu sunt învierea și viața.” (Ioan 11: 25). Cum ne poate ajuta credința în Isus să înfruntăm moartea? Dar viața?

Provocare

„Învățătorul nu promite doar o viață viitoare, ci descoperă și secretul vieții prezente. Mărețea Sa minune nu constă în a aduce la viață un om mort, ci în a aduce o viață nouă în mormântul adesea văruit al sufletului nostru. În dreptul nostru, minunea constă în trecerea de la declarația impersonală «Știu că poți învia morții» la declarația personală «Știu că începând de azi poți readuce viața în mormântul meu interior».”

Meditează în taină la acest paragraf într-un loc special – un colț al casei sau camerei, o bancă din parc, un lac de munte – un loc de întâlnire cu Dumnezeu. Scrie pe o coală de hârtie sau pe telefon (setează-l pe modul avion pentru a evita orice țiar putea distra atenția), scrie răspunsul la următoarele întrebări:

- Ce domenii ale vieții tale trebuie să fie readuse la viață, asemenea lui Lazăr?
- Ce schimbări poți face în programul tău de fiecare zi pentru a trăi mai deplin în Isus? (Ioan 10: 10b)?

Fă un plan și pune-l în practică în următoarele 21 de zile. Setează alarma telefonului pentru a-ți aminti peste 21 de zile. Atunci când aceasta va suna, revizuiște ceea ce ai scris și evaluează măsura în care ai urmat planul.

Aprofundează

- Ioan 11
- Matei 22: 32; Marcu 12: 27; Luca 20: 38.
- 1 Corinteni 15: 50-58; Apocalipsa 21: 1-4.
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 58 „Lazăre, vino afară!", pag. 524-536.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 13 "The Tomb".
- „Suntem mult mai preocupați cu privire la depășirea durerii morții decât cu privire la obținerea victoriei asupra ei. Socrate a devenit expert în arta morții; Hristos a învins moartea [...] Aceasta este adevărata diferență între cele două: prima este în puterea ființelor umane, iar cealaltă presupune învierea” (D. Bonhoeffer, *Letters and Papers from Prison, The Enlarged Edition*. Ed. Eberhard Bethge, New York: Touchstone, 1997, pag. 240).
- „Pioșii o numesc împărăția lui Dumnezeu. [...] noi, toți oamenii aceștia care vrem mai mult, noi, cei bântuiți de dor, cei care avem o dimensiune în plus, n-am putea trăi defel în afara aerului acestei lumi n-ar mai exista și un alt aer pe care să-l respirăm, dacă în afară de timp n-ar mai exista și eternitatea... În eternitate nu există lumea de mai târziu, ci doar lumea prezentă... Iată, acolo e locul nostru, acolo ne putem simți și noi acasă, într-acolo ni se îndreaptă dorul inimii” (Hermann Hesse, *Lupul de stepă*, București: RAO, 2016, pag. 72-73).

8. FĂGĂDUINȚA

Luca 23: 32-43

„Împreună cu El duceau și pe doi făcători de rele, care trebuiau omorâți împreună cu Isus. Când au ajuns la locul numit «Căpățâna», L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga... Și a zis lui Isus: «Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!» Isus a răspuns: «Adevărat își spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.»

Text cheie: Luca 23: 26-48

Golgota sau „Muntele Calvarului” este un deal pietros din afara Ierusalimului. Este sterp și sumbru. Stoluri de păsări care se hrănesc cu stârvuri zboară deasupra lui, așteptându-și rândul să devoreze trupurile celor executați. În acest loc deplorabil sunt crucificați trei condamnați. Aceștia scâncesc de durere în timp ce mâinile și picioarele le sunt ținute cu brutalitate pe cruce. Legionarii se grăbesc să își ducă la capăt sarcina în mijlocul strigătelor și al batjocorii. Cu fiecare lovitură de ciocan, strigătele mulțimii agitate se întetesc, cu greu fiind ținută sub control de soldați.

Un răufăcător anonim este ținut pe crucea sa. Nu cunoaștem nici numele lui, nici pe cel al tovarășului său. Nu îi cunoaștem vârsta, înfățișarea, originile sau crima pentru care este crucificat.

Nu există nicio diferență între cei doi răufăcători aflați de o parte și de alta a lui Isus. În acest moment, nimic nu sugerează faptul că unul ar fi „bun”, iar celălalt ar fi „rău”, deoarece ambii îl insultă pe Învățător.

Mulțimea agitată se apropie de crucile de sub cerul amenințător. Este rândul lui Isus din Nazaret să fie dezbrăcat de haine. Spre deosebire de ceilalți, trupul lui Isus este acoperit de sânge din cauza loviturilor. Răufăcătorul observă indignat rănilor nemeritate de pe trupul nazarineanului pe care îl admiră în taină. Soldații l-au pus chiar o coroană de spini pe cap. Se spune că Pilat s-a spălat pe mâini după ce a pus să fie biciuit și l-a condamnat la moarte pentru că s-a autointitulat „Împăratul iudeilor”. **Ar permite să fie tratat astfel dacă ar fi cu adevărat Mesia?**

Învățătorul a aprins în el dorința de a începe o viață nouă înainte de a se lăsa târât în banda lui Baraba. L-a ascultat pe tânărul Învățător, însă nu l-a urmat din cauza presiunii de grup. Astfel, a ajuns un criminal, însă de l-a întâlnit pe Isus, lumina cuvintelor Sale a pătruns printr-o crăpătură și încă luminează inima sa întunecată. Iată de ce se întrebă:

„De ce le permite altora să îl trateze astfel? De ce l-a dat Sanhedrinul în mâinile romanilor tocmai pe El, care este atât de nobil? Preoții insistă: «Trebuie să moară pentru că s-a făcut pe sine Fiul lui Dumnezeu»” (vezi Ioan 19: 7).

Cum ar fi putut face minuni dacă Dumnezeu nu ar fi fost cu El? Cine este acest om? Se spune că Pilat, cel însetat de sânge, ar fi declarat:

„Eu nu găsesc nicio vină în El” (Ioan 18: 38).

Judecătorul – laș și nedrept – l-a iertat pe Baraba, șeful bandei. În același timp, îi condamnă pe cei doi sărmani complici la moarte prin crucificare. Învățătorul a fost chiar biciuit. **Cruntele paradoxuri ale vieții! Baraba, „fiul tatălui său”, un ticălos, este liber, în timp ce Isus este condamnat pentru că spune despre Sine că este „Fiul Tatălui ceresc”. Astăzi, aici, nevinovatul va muri în locul criminalului.** Ceea ce nu știe Baraba este că acolo, pe acea cruce de care ar fi trebuit să atârne el, atârnă Rabbi, și că de acea moarte depinde mai mult decât destinul lui...

Mulțimea își bate joc de nazarinean. Răufăcătorul crede că Isus a spulberat speranțele poporului. În urmă cu câteva zile, în timpul unei intrări triumfale în Ierusalim, a fost aclamat ca fiind împăratul promis care avea să elibereze Israelul de jugul roman și să restaureze tronul lui David. Însă a dezamăgit poporul, iar acesta l-a crucificat. Se spune că deja știa că urma să fie ucis. Dacă a știut de ce nu a făcut nimic pentru a evita moartea? Ce fel de profet e Acesta?

În acest moment, răufăcătorul este de acord cu Pilat. Singurul adevăr din această junglă de opresori și oprimați este faptul că cei slabi cad victime ale celor puternici.

Tâlharul a auzit că Isus și-a anunțat învierea în cea de-a treia zi. Se spune că a readus la viață un tânăr din Nain și o fată din Capernaum. A mai auzit, de asemenea, că a spus despre ei că dormeau. Unii pretind chiar că l-au văzut pe Lazăr din Betania ieșind viu din mormânt. **Cum poate Cineva care îi readuce pe alții la viață să accepte propria-l moarte? Cine este acest Om? Un profet al lui Dumnezeu? Atunci de ce nu Îl apără Dumnezeu? E nebun? Nu, Isus pare cât de poate de normal. Un impostor? Nu, Învățătorul a fost întotdeauna sincer. Se amăgește pe Sine? Imposibil, este cât se poate de lucid. Dacă este Mesia Cel așteptat? Cum e posibil ca nimeni să nu creadă în misiunea Sa? Oare Împărăția Sa nu e din lumea aceasta, după cum spune El? Dacă Împărăția Sa este cerească, adică dincolo de viață și moarte?**

Toată lumea Îl batjocorește, chiar și celălalt răufăcător. Se strâmbă la El spunând:

„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce. Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” (Matei 27: 40, 42, Luca 23: 39).

Vocea celui alt hoț se alătură vocii mulțimii, soldaților și magistraților, evrei și păgâni. Toți strigă împotriva nazarineanului. Însă acum, „tâlharul cel bun” nu spune nimic, ci privește la un Isus tăcut care nu opune rezistență, ci suferă singur cu toată omenirea împotriva Lui. Chiar și dușmanii cooperează împotriva Lui. Irod cu Pilat, fariseii cu saducheii, conducătorii cu poporul, romanii cu evreii și victimele cu călăii.

Isus este tăcut ca și când ar fi o jertfă de bunăvoie. Deasupra capului Său, în capătul parului vertical al crucii, vântul face să se miște plăcuța cu textul insultător comandat de Pilat: „Acesta este Împăratul iudeilor”, scris în cele trei limbi folosite în țară, ca pentru a da o semnificație universală pretenției Sale de a „domni” peste poporul Său. Dintr-o dată, o rază de lumină pătrunde printre nori, iar răufăcătorul este martorul înduioșării lui Isus în fața suferinței mamei Sale, atunci când o încredințează în grija unuia dintre ucenicii Lui. Fața lui Isus reflectă maiestate și mărinimie. Tâlharul este impresionat.

Întunericul care înconjoară crucea pare a acoperi întregul pământ, ca și cum această execuție are dimensiuni cosmice. În același timp, rugăciunea lui Isus îi sensibilizează sufletul:

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23: 34).

În mintea răufăcătorului – după ce Îl aude și Îl vede pe Isus – are loc o convertire autentică; acum știe cine este Isus. Acea inimă capabilă să îi ierte pe cei care Îl execută, acea dragoste care îmbrățișează toți muritorii – inclusiv pe cei care Îl torturează – Îi poate aparține doar lui Dumnezeu, pentru că nu există ură omenească care să nu dea naștere la ură. Nimeni din această lume nu l-ar cere lui Dumnezeu să îi ierte pe cei care îl execută, pe cei care blasfemiează, îl torturează și îl crucifică pe nedrept. Tâlharul torturat înțelege că iertarea invocată este și pentru el și intuiește că omenirea este împărțită în două: cei care acceptă harul acelei iertări și cei care îl resping.

Cuvintele Învățătorului înseamnă „Lasă-Mă pe Mine să port vina... Sunt prietenul care nu te va părăsi niciodată. Sunt lumina din spatele întunericului. (...) Sunt schimbarea și speranța. Sunt focul care curăță. Sunt ușa pe care o credeai un zid. Sunt ceea ce urmează după merite... Sunt darul fără plată... Eu sunt... Înainte de întemeierea lumii, Eu sunt...”¹

O revelație îl uimește pe nelegiuit: Împărăția careia îi aparține Isus și în care El domnește deja, este mai presus de toate celelalte împărății din această lume crudă. Acest Om întruchipează Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția dragostei care s-a apropiat de noi în El, la care avem deja acces dacă Îi permitem Lui să domnească în noi (Luca 10: 9; 17: 21).

Tâlharul acceptă acest adevăr care îl fascinează. Împărății acestei lumi nu sunt atât de puternici pe cât se cred. El Îl vede în Isus pe Mesia cel așteptat, Împăratul și Mântuitorul lui. În această ființă aflată pe punctul de a muri, el nu vede blestemul crucificării, ci mai degrabă cea mai măreață binecuvântare promisă de Dumnezeu omenirii pentru a o răscumpăra din nenorocirea în care se află. El vede că harul lui Dumnezeu poate ierta orice vină (2 Corinteni 9: 8). Acest Om care moare alături de

¹ Francis Spufford, *Unapologetic: Why, Despite Everything, Christianity Can Still Make Surprising Emotional Sense*, New York: Harper One, 2013, pag. 142.

el – renegat, trădat, blestemat și insultat – îi descoperă dragostea infinită pe care i-o poartă Dumnezeu.

Învățăturile minunate ale lui Isus – pe unele dintre ele prețuindu-le deja – sunt acum pline de semnificație. Ah, cât îmi doresc să-L fi urmat! De aceea îndrăznește să ceară harul Lui și pentru el, chiar dacă se află în pragul morții. Strigând cu toată puterea, spune:

„Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23:42).

Și cu câtă ușurare ascultă cuvintele Învățătorului în agonia sa!

„Îți făgăduiesc că vei fi cu Mine în rai.”²

Atât măreția mântuirii promise cât și credința răufăcătorului sunt uimitoare. Credința sa nu e zdruncinată de neajutorarea unui Mântuitor crucificat, nici de aparentul succes al vrăjmașilor Lui, nici de propriile crime. Știe că este iertat! **Se mulțumește să recunoască și să se închine unui Dumnezeu care, datorită dragostei, S-a smerit și nu doar a luat natură omenească, ci a experimentat și durerea morții.**

El se agață de speranța dată de vederea Mântuitorului său agonizând liniștit lângă el; oamenii țipă la El și roiuri de muște Îi acoperă rănila deschise. „Tâlharul cel bun” Îl vede triumfător asupra morții, înviat, în slavă, domnind peste vii și peste morți și își exprimă dorința de a fi cu El în Împărăția slavei Sale.

Acest hoț a pășit deja în Împărăția Harului fără a fi botezat. El este primul credincios din istorie care moare „creștin”, adică „crezând în Isus. Deși nu este botezat cu apă, primește botezul sângelui, al Duhului și al focului, pentru că omul cel vechi a murit. A pus ceea ce a mai rămas din viața sa ca jertfă pe altar, iar orice „lemn” este bun pentru focul divin...

Prima roadă a tâlharului cel bun este mărturisirea lui Isus Hristos în fața tovarășului său prin două declarații: sfințenia lui Hristos („n-a făcut niciun rău”) și victoria Sa finală („când vei veni în Împărăția Ta”). Aduce cea de-a doua roadă atunci când îi spune:

„Nu te temi tu de Dumnezeu? Nu Îl iei în serios pe Cel Căruia Îi datorezi existența?”

El este deja un martor ...

² Textul original din limba greacă nu avea semen de punctuație, așa că poate fi tradus ca „Adevărat își spun astăzi, vei fi cu Mine în rai”. Cu toate acestea, majoritatea versiunilor Bibliei traduc textul „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în rai”, ca și când făgăduința salvării urma să fie împlinită chiar în ziua aceea. Isus nu a mers în rai în aceeași zi, din moment ce după înviere declară că încă nu S-a suit la Tatăl (Ioan 20: 17). Acest lucru ne indică faptul că pasajul ar fi mai degrabă tradus cu sensul „Adevărat îți spun astăzi – în ciuda aparentei imposibilități – că vei fi cu Mine în rai atunci când va avea loc învierea tuturor celor mântuiți”, în armonie cu învățătura biblică conform căreia mântuirea va avea loc pentru toți în același timp. (Evrei 11: 39-40, vezi Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 751).

Odihna – Sabatul – este aproape. Mai întâi, picioarele îi vor fi frânte pentru a grăbi moartea, după care trupul îi va fi aruncat la pământ și va deveni hrană pentru vulturi. Nu contează. Ioan spune: „fericiți” cei care mor în Domnul, „căci faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14: 13). **Deși el nu o știe, răufăcătorul de pe cruce va continua să fie cel mai bun exemplu pentru a ne aminti pentru totdeauna că mântuirea e prin har. El și Maria Magdalena – femeia scăpată de la pierzanie care se află la piciorul crucii – vor fi primele roade ale celor mântuiți. Tâlharul, primul care crede în Mântuitorul crucificat, și curtezana, prima care crede în Mântuitorul înviat. Acum Isus poate muri împăcat. Tâlharul cel bun l-a oferit cel puțin o dovadă a faptului că sacrificiul Lui nu este în zadar. Cu voce tare, El spune:**

„Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” (Luca 23:46). Misiune îndeplinită!

După ce a spus-o, a murit.

Toate lucrurile au fost împlinite. Isaia a scris că Mesia avea să fie „pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53: 12), iar profeția spune că cei mai păcătoși puteau deveni copii ai lui Dumnezeu. Această relatare mă face să vărs lacrimi de fericire deoarece văd că Dumnezeu dorește să transforme viața fiecăruia dintre noi astfel încât să putem fi cu El în rai.

Dacă textul inspirat nu ne-a descoperit numele tâlharului ci a preferat să fie cunoscut ca „tâlharul cel bun”, trebuie să existe un motiv (tradiția îl numește Dismas). Nu știm nimic altceva despre el, însă mărturisirea sa de credință este poate cea mai impresionantă mărturisire a unui om deoarece nu a crezut într-un Hristos înviat și glorificat – așa cum au crezut mai târziu toți ceilalți credincioși – ci într-un Mântuitor care era torturat asemenea lui și crucificat lângă el.

Făgăduința care i-a fost făcută este, de asemenea, cea mai frumoasă auzită vreodată de un om, deoarece Isus i-a promis că va fi împreună cu El în rai.

Pentru mine, această relatare a convertirii tâlharului celui bun este un tratat de îndreptățire prin credință mai impresionant și mai convingător decât toate lucrările teologice pe care le-am citit pe această temă. Pavel pare să se identifice cu tâlharul cel bun atunci când spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos” (Galateni 2: 20).

Istoria ne învață că nicio persoană nu este „atât de rea” încât să nu mai poată fi salvată prin harul lui Hristos, arătându-ne că cel mai important element al mântuirii este o dorință la fel de puternică ca cea a tâlharului care și-a dorit să fie cu Isus în rai. Noi „suntem” pe Golgota, acolo unde vedem trei cruci. Fie ne identificăm cu cea a tâlharului celui bun, fie cu cealaltă. Isus se află pe cea din centru, așteptând.

În timp ce soarele apune pe Calvar, umbra crucii se mărește din ce în ce mai mult până când trece dincolo de orizont, acoperind întregul univers. **Înfiptă în pământul dur și îndreptându-se spre cer, lemnul împarte timpul și spațiul în două. Este asemenea unei răni verticale, de sus în jos, înainte și după, în timp ce brațele sale**

deschise îmbrățișează întreaga lume. Este un punct de întâlnire, o intersecție, un indicator care ne arată calea spre eternitate, acolo unde Îl putem întâlni pe Isus. Un pod care se întinde peste abis, crucea s-a transformat dintr-un simbol al morții într-un simbol al vieții veșnice.

Astăzi – conștienți fiind de nevoile noastre spirituale – ne-am putea ruga asemenea înțeleptului: „Doamne, nu cer iertarea pe care a primit-o Petru, nici harul acordat lui Pavel, ci mă mulțumesc cu ceea ce i-ai promis pe cruce tâlharului celui bun.”³

Idei principale

„Dar dacă este Mesia cel așteptat?”

„Acest Om întruchipează Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția dragostei care s-a apropiat de noi în El, la care avem deja acces dacă Îi permitem Lui să domnească în noi.”

Citat Ellen G. White

„Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea lui Hristos. (...) Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 258.6).

Întrebări

1. Isus atârna pe cruce. Cum crezi că s-au simțit ucenicii Săi în acest moment? Oare ce cred cu privire la Isus ca Mesia, Mântuitorul lumii, sau despre faptul că spune că este Fiul lui Dumnezeu?
2. Isus spune în rugăciune: „Tată, iartă-mi, căci nu știu ce fac!” (Luca 23: 34). Dat fiind contextul în care au fost rostite, ce efect au asupra ta cuvintele Lui? Cum le poți aplica în dreptul tău, în viața de zi cu zi?
3. Se pare că planul lui Isus a eșuat. Ce vezi atunci când privești la Isus pe cruce?
4. Isus se află pe cruce în urma eforturilor liderilor religioși (Luca 22: 2; Ioan 11: 47-50). În ce fel ne putem face vinovați de același lucru – de respingerea lui Isus ca Mesia – atât la nivel individual cât și ca biserică?
5. Tâlharul cel bun „nu a crezut într-un Hristos înviat și glorificat – așa cum au crezut mai târziu toți ceilalți credincioși – ci într-un Mântuitor care era torturat asemenea lui și crucificat lângă el.” Ce ne învață despre credință și mântuire întâlnirea tâlharului celui bun cu Isus?

³ Această rugăciune apare pe mormântul lui Nicolaus Copernic (1473-1543), aflat în biserica din Warmic (Polonia). (Roberto Badenas, *Encuentros decisivos [Întâlniri decisive]*, Madrid: Safeliz, 2017, pag. 239).

Provocare

Aceasta este ultima zi a acestei săptămâni de rugăciune. L-am însoțit zilnic pe Isus în întâlnirile Sale decisive cu oameni din vremea Sa. Acum este momentul pentru propria (re)întâlnire decisivă cu Isus.

Alege una dintre cele patru evanghelii (Matei, Marcu, Luca sau Ioan) și citește-o în una sau două luni. Poți, de exemplu, să citești un capitol în fiecare zi. Fă din citirea ei o experiență semnificativă pentru tine, așa că alege un timp și un loc special pentru întâlnirea ta cu Isus. Începe fiecare întâlnire cerându-I lui Dumnezeu în rugăciune să se întâlnească cu tine. Iată câteva idei cu privire la ceea ce poți face:

01. O aplicație pentru citirea Bibliei

- Folosește o aplicație pentru a citi Biblia precum YouVersion Bible/ My Bible: <https://www.youversion.com/the-bible-app/>. Oferă gratuit 1.755 de versiuni ale Bibliei în 1.134 de limbi. După ce îți creezi contul, aplicația îți va permite să subliniezi texte, să adaugi notițe și să folosești semne de carte electronice. Creează imagini cu versetele, adaugă prieteni sau împărtășește ceea ce descoperi în media socială. După ce citești fiecare capitol, alege textul preferat, creează o imagine folosind un verset și distribuie-o prietenilor prin contul de media socială.

02. Citește-Rezumă-Aplică

Alege o agendă sau un caiet pe care să îl folosești ca jurnal și urmează următorii pași:

1. Citește textul ales de cel puțin două ori.
2. Fă un rezumat la ceea ce ai citit.
3. Aplică: Ce îți spune textul? Cum vei aplica mesajul lui în viața de zi cu zi?

03. Răspuns creativ

- Citește textul și reacționează prin intermediul artei: scrie o poezie sau o povestire, pictează, sau compune un cântec...

04. Citirea Bibliei prin descoperire

Folosește aceste 5 întrebări pentru a afla cât mai multe din acest capitol:

1. Ce e nou?
2. Ce te surprinde?
3. Ce nu înțelegi?
4. Ce vei urma sau vei aplica?
5. Ce vei împărtăși unei alte persoane în această săptămână?

05. Metoda de studiu Întâlnindu-l pe Isus

Alege o agendă sau un caiet pe care să îl folosești ca jurnal și urmează următorii pași:

1. Citește capitolul.
2. Observă contextul.
3. Rezumă cuvintele lui Isus, ca și emoțiile și tonul vocii Sale.
4. Notează răspunsul lui Isus.
5. Ce spun alții despre Isus?
6. Care este reacția Lui?
7. Care este reacția mea?
8. Cum aplic ceea ce am citit în viața mea?

06. Niciodată singur

- Găsește pe cineva care să studieze evanghelia împreună cu tine dimineața sau seara, sau vă puteți împărtăși ceea ce v-a impresionat cel mai mult din text și de ce prin mesaje sau la telefon.

Aprofundează

- Matei 27; Marcu 15; Luca 23; Ioan 19
- Romani 1:16.
- Matei 5
- Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul 78 „Golgota” și capitolul 79 „S-a isprăvit!”.
- Ellen G. White, revista *Steps to Christ*, editată de Departamentul Tineret din cadrul Uniunii de Conferințe Germania de Sud a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Germania: Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, 2018. Contactați organizatorii la youth@eud.adventist.org pentru mai multe informații cu privire la proiectul *Steps to Christ*.
- Roberto Badenas, *Decisive Encounters*, Madrid: Safeliz, 2018, capitolul 19 “The Promise”.
- „A întoarce rău pentru bine este diabolic; a întoarce bine pentru bine este omenesc; a întoarce bine pentru rău este divin.” (Alfred Plummer, *An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matei*, London: Elliot Scott, 1910, pag. 89.)
- „Dumnezeu are o atenție infinită rezervată pentru fiecare dintre noi. El nu trebuie să se ocupe de noi în masă. Ești la fel de singur cu El ca și cum ai fi singura persoană pe care a creat-o El. Când Christos a murit, el a murit pentru tine individual, ca și cum tu ai fi singurul om din întreaga lume.” (C. S. Lewis, *Creștinismul redus la esență*, Oradea: Societatea Misionară Română, 1987.)
- „Este un flagel al societăților de consum [...] să considere oamenii ca și cum ar fi lucruri, să facă distincția între lucruri în funcție de valoarea lor și între bărbați în funcție de puterea lor. El [Isus] are inima unui copil care ignoră astfel de distincții. El li se adresează tuturor – neprihănitului și criminalului, cerșetorului și prințului – cu aceeași voce clară, ca și cum nu ar exista nici neprihăniți sau criminali, nici cerșetori sau prinți, ci doar două ființe umane aflate față în față, iar între ele cuvântul care trece de la una la cealaltă.” (Christian Bobin, *L'homme qui marche*, Cognac: Le temps qu'il fait, 1995, pag.15.)
- „Imaginează-ți că Dumnezeu ne-ar face o ofertă similară:
Îți voi da tot ce-ți dorești. Tot. O dragoste perfectă. O pace nesfârșită. Nu-ți va mai fi teamă și nu te vei mai simți singur niciodată. În mintea ta nu va mai exista niciodată confuzie. Inima ta nu va mai cunoaște anxietatea și plictiseala. Nu vei duce lipsă de nimic.
Nu va exista păcat în viața ta. Nu va exista vinovăție. Nu vor fi reguli. Nici așteptări. Nici eșecuri. Nu vei fi niciodată singur. Niciodată rănit. Nu vei muri niciodată.
Doar că nu-Mi vei vedea niciodată fața.
Ți-ai dori așa ceva? Nici eu. Toate acestea nu ar fi îndeajuns. Cine și-ar putea dori cerul fără Dumnezeu? Cerul nu ar mai fi cer fără Dumnezeu.
O eternitate fără durere, fără moarte, ar fi ceva extraordinar, dar nu suficient...
Noi vorbim probabil despre un loc unde nu vor mai fi lacrimi, nici moarte, nici teamă, nici noapte – dar toate acestea sunt doar niște beneficii ale cerului. Frumusețea cerului este să-L vezi pe Dumnezeu. Cerul este inima lui Dumnezeu.” (Max Lucado, *Când Dumnezeu îți șoptește numele*, Oradea: Editura Scriptum, 2013, pag. 162-163).

Caseta tehnică

Întâlniri decisive, Săptămâna de Rugăciune a Tineretului
Autor: Roberto Badenas

Are la bază cartea *Encuentros Decisivos [Întâlniri decisive]* © 2017 Editorial Safeliz S.L
Pradillo, 6 · Pol. Ind. La Mina, E-28770 · Colmenar Viejo, Madrid, Spain
Tel.: [+34] 91 845 98 77 · Fax: [+34] 91 845 98 65 admin@safeliz.com · www.safeliz.com

Titlul în original: *Encuentros decisivos*, Semana de oración para jóvenes

Director de proiect: Jonatán Tejel

Redactor și coordonator de proiect: Alexandra Mora

Traducerea în limba română: Anamaria Maier

Redactare versiunea română: Daniel Chirileanu

Decisive Encounters, Youth Week of Prayer

Copyright © 2018 Youth Department of the Inter-European Division of the Seventh-day Adventist® Church, Schosshaldenstrasse, 17, 3006 Bern, Switzerland. All rights reserved.
youth@eud.adventist.org